FERN MICHAELS
CATHY LAMB

O dorință de Crăciun

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Carmen David
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
O dorinţă de Crăciun / Fern Michaels şi Cathy Lamb;
trad.: Vera Trocin. –Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
2 vol.
ISBN 978-606-600-607-1
vol. 2. –ISBN 978-606-600-598-2

I. Fern, Michaels
II. Lamb, Cathy
II. Trocin, Vera (trad.)

821.111-93-34=135.1

FERN MICHAELS

Magia sărbătorilor

capitolul 1

Telluride, Colorado
26 noiembrie 2010
Vinerea Neagră[1]

Stephanie mai aruncă o privire spre ceas, să fie sigură că nu rămâne în urmă cu programul pe care singură și-l impusese: 5.50 a.m. Astăzi, ușile magazinului se deschideau la ora șapte fix, nici mai devreme, nici mai târziu – era cea mai aglomerată zi din an la Snow Zone, magazinul cu echipamente pentru schi din Maximum Glide, unde Stephanie lucra ca manager de aproape doi ani. Cu o oră înainte de deschiderea magazinului, Stephanie ajustă volumul boxelor stereo, ascunse departe de privirile clienților. În încăpere se revărsară acordurile vesele ale melodiei *Have Yourself A Merry Little Christmas*[2] cântată de Michael Bolton. Luă de sub tejghea patru lumânări mari, parfumate cu esență de scorțișoară, căută un chibrit și apoi aprinse fiecare lumânare în parte, așezându-le cu grijă într-un loc sigur, unde nu puteau fi dărâmate de clienții care se uitau la diversele obiecte expuse pe rafturi sau de schiorii care intrau echipați pentru pârtie. Deși la intrare și în magazine erau anunțuri scrise cu litere mari: ESTE INTERZISĂ INTRAREA CU ECHIPAMENT DE SCHI ÎN INCINTA MAGAZINULUI. Stephanie făcu niște cafea, puse apă la fiert pentru ciocolata fierbinte și aduse câteva duzini de gogoși pentru clienții matinali. Dacă lua

---

[1] Vinerea Neagră, în America, este ziua în care se dă undă verde reducerilor de sărbători în centrele comerciale (n.tr.)

[2] *Îți urez un mic Crăciun fericit*

în calcul cantitatea de zahăr care se consuma zilele astea, mersul la cumpărături era muncă grea, nu glumă. Stephanie zâmbi la gândul sezonului de sărbători care era pe cale să înceapă. În următoarele patru săptămâni, Maximum Glide va fi plin de turiștii sosiți din toate colțurile lumii și, bineînțeles, de localnicii care veneau cu mașinile, să-și petreacă acolo sfârșitul de săptămână. Verifică încă o dată rafturile și aranjă din nou trei pulovere de culoare roșu aprins, cu gulere înalte și fulare asortate. Diversele tipuri de bocanci de schi erau expuse la vânzare, iar cele care se vindeau cu reducere de preț erau marcate cu abțibilduri portocalii. Mănușile impermeabile, rămase în stoc de anul trecut, erau așezate lângă produsele de anul acesta, care propuneau un design nou. Astfel, oamenii puteau hotărî singuri dacă modelul care era ultimul răcnet în materie de stil merita sau nu diferența de preț. Din punctul ei de vedere, Stephanie considera că produsele erau, în mare, cam aceleași, cu excepția unui buzunar cu fermoar adăugat mănușilor produse anul acesta, în care se puteau băga încălzitoare pentru mâini.

Aranjă jachetele marca Spyder și salopetele de schi marca North Face, asigurându-se că se află la distanță egală unele de celelalte. Erau produsele care se vindeau cel mai bine din tot magazinul. Comandase mai multe decât anul trecut, de teamă să nu rămână fără marfă până la sfârșitul sezonului. Anul trecut, directorul general de la Maximum Glide, Edward Patrick Joseph O'Brien, care prefera să fie strigat Patrick, deși ea îl asemăna foarte tare cu Eddie, puștiul acela dulce din *Leave It to Beaver*[1], insistase ca ea să facă singură comanda. După ce verificase inventarul, Stephanie decisese că avea destule salopete și jachete de schi, cât să-i ajungă două

---

[1] Serial de comedie american despre un băiat curios, adesea naiv, pe nume Theodor Cleaver, poreclit „Castorul" (n.tr.)

sezoane. Ce nu știa ea era faptul că celebrul magazin de articole sportive, care făcea parte dintr-un complex turistic patronat de un olimpic medaliat cu aur, atrăgea schiori cu buzunarele doldora de bani, gata să-i cheltuiască. Până la urmă, fusese nevoită să mai facă o comandă, cheltuind câteva sute de dolari din casieria magazinului pentru a achita serviciile de curierat rapid. Își învățase lecția. Mai sigură pe poziția ei, anul acesta comandase cu toată încrederea, conștientă fiind că se va putea considera norocoasă dacă va rămâne cu ceva pe raft, până la sfârșitul sezonului. Pentru moment, Stephanie era sigură că avea destule produse cât să ajungă până la sfârșitul sărbătorilor. Până la Ajunul Anului Nou, nu avea cum să-și ia nici măcar o zi liberă, dar asta nu o deranja. Anul ăsta avea nevoie de mai mulți bani. Cu suma primită pe orele suplimentare, plus bonusul de Crăciun, va putea în sfârșit să plătească avansul la casă. Era prima casă pentru ea și cele două fiice ale sale, Ashley, o fetiță de zece ani, cu o minte de douăzeci, și Amanda, o puștoaică adorabilă, de șapte ani. Petrecuse luni în șir căutând prin ziare, până când găsise o casă cu trei dormitoare și două băi, în stilul caselor de fermă, care îi plăcuse la nebunie și pe care și-o putea permite.

Săptămâna trecută fusese special până în oraș, la agenția Rollins Realty, care vindea casa respectivă. Jessica Rollins, o femeie elegantă, care avea în jur de cincizeci și cinci de ani, îi programase o vizionare, iar Stephanie se îndrăgostise imediat de casă. Rămăsese vrăjită când văzuse cada imensă din baia principală, un lux la care nici măcar nu visase. Observându-i reacția, Jessica îi explicase că foștii proprietari erau schiori pasionați. Stephanie se gândi că asta se aplica la aproape trei pătrimi din populația statutului Colorado. Știa că o baie fierbinte la sfârșitul unei zile petrecute pe pârtii era considerată

o necesitate. După ce vizită casa visurilor sale – una pe care și-o permitea – își făcu o promisiune tacită, ei și fetelor sale. Vor avea casa lor și, fără să știe fetele, plănui să le surprindă cu un nou cățeluș, un husky siberian. Avea de gând să-și respecte promisiunea, indiferent cât de mult va trebui să muncească pentru asta. Placerville era acum casa ei. Îi fusese destul de greu să părăsească Gypsum, dar aici era la doar douăzeci de minute de mers cu mașina de Telluride. Grace și Max străbăteau adeseori drumul de patru ore până la complexul turistic unde lucra ea. Întotdeauna opreau la magazin ca s-o viziteze și evident că Grace nici nu se gândea să rateze șansa de a le vedea pe fete. Grace era cea mai bună prietenă a lui Stephanie, sora pe care n-o avusese niciodată.

Timp de aproape doi ani, Stephanie și fetele sale trăiseră într-o garsonieră deasupra unui garaj, pe care Grace o găsise pentru ea în momentul în care părăsiseră Hope House, un adăpost social pentru femeile agresate și abuzate. Grace, împreună cu noul ei soț, schiorul olimpic Max Jorgenson, care întâmplător era proprietarul complexului turistic în care lucra Stephanie, anunțaseră ieri, cu ocazia mesei festive date de Ziua Recunoștinței, că așteptau primul lor copil. Grace făcuse tot soiul de glume pe tema vârstei sale, iar Max insistase că nu arăta mai bătrână de douăzeci și unu de ani. Avea aproape patruzeci și iată că, în sfârșit, visul lui Grace de a deveni mamă era pe cale să se împlinească. Ciudat cum se aranjaseră toate. Dacă cineva i-ar fi spus în urmă cu doi ani că ea și fetele vor trăi pe cont propriu, *fericite* pe cont propriu, i-ar fi spus persoanei respective că e dusă cu pluta. Femeile de genul ei nu pot avea grijă de doi copii pe cont propriu, cu siguranță nu fără ajutorul financiar al unui soț. *Ei, ia mai gândește-te o dată!* Până acum, își dovedise singură că greșise și nu avea nici cea mai mică intenție

să schimbe în vreun fel lucrurile. Scăpase de soțul ei abuziv, Glenn Marshall, de care se îndrăgostise încă din liceu, și care acum ispășea opt ani la Penitenciarul de Stat din Canon City, Colorado, o închisoare de maximă securitate, după ce acesta evadase dintr-o închisoare de minimă securitate, unde fusese inițial închis pentru abuz domestic. Stephanie se crispă amintindu-și cum el reușise să evadeze în timp ce era transportat la o altă închisoare de minimă securitate. Era prima ei săptămână petrecută la Hope House, cu doar câteva zile înainte de Crăciun. Îi dăduse voie lui Grace să ducă fetele la *Spărgătorul de nuci*, la liceul Eagle Valley. În timp ce se întorcea la Hope House, Grace fusese nevoită să o ia pe altă rută pentru că autostrada I-70 fusese blocată de poliție, în încercarea de a-l prinde pe prizonierul evadat. În cele din urmă, se rătăcise împreună cu fetele. Căutase ajutor la prima casă ce-i ieșise în cale și care, din întâmplare, se nimerise să fie casa lui Max Jorgenson, faimosul schior medaliat la Jocurile Olimpice de Iarnă. Stephanie își amintea noaptea plină de groază pe care o petrecuse atunci, când Grace nu se înapoiase cu fetele în Hope House. Din fericire, Grace găsise cabana lui Max, pe dealul Blow Out, și rămăsese acolo până în momentul în care drumurile aveau să fie eliberate. Dar asta nu înainte ca Glenn, la rândul lui, pierdut și urmărit de poliție, să dea și el de cabana lui Max și de fiicele sale. Când Max o găsise pe Grace legată și pe fete speriate de moarte, se grăbise să-l predea pe Glenn polițiștilor din mâinile cărora evadase, având însă grijă să-i tragă mai întâi câțiva pumni bine plasați, spărgându-i nasul. Stephanie detesta violența, dar se bucurase în sinea ei când auzise că Glenn avusese parte de același tratament pe care el i-l aplicase ei aproape în fiecare zi. Restul, cum se spune, era istorie. La aproape doi ani de-atunci, Max și Grace erau căsătoriți și așteptau venirea pe lume

a primului lor copil. Stephanie nici nu-și putea imagina un cadou mai frumos pentru ei doi. Erau făcuți unul pentru celălalt. Nu cum fusese ea cu Glenn. Cu doi ani în urmă, era terminată și mult prea îngrozită ca să facă ceva să-și schimbe viața. Fără să aibă rude apropiate și fără prieteni cărora să se poată destăinui, Stephanie ducea o viață plină de amărăciune. Asta până în momentul în care citise un articol despre femeile agresate. Își amintea și acum paragraful care o convinsese că trebuia să facă o schimbare, și asta încă destul de repede.

„De cele mai multe ori, agresorul își concentrează furia asupra copiilor săi..." Stephanie știa că trebuia să-l părăsească pe Glenn, indiferent cât de greu avea să-i fie. Imediat după arestarea lui Glenn, doi polițiști le escortaseră pe ea și pe fete la Hope House. Dat fiind că locuiseră împreună cu prietenul cel mai bun și tovarășul de beție al lui Glenn, Stephanie nu avea alt loc unde să meargă. Rușinată, disperată și îngrozită la gândul că fiicele ei ar fi putut păți ceva, își înghițise fărâma de mândrie ce-i mai rămăsese și acceptase ca polițiștii să le ia cu ei, în mijlocul nopții. Grace le întâmpinase de parcă ar fi fost prietene de-o viață, le făcuse să se simtă bine-venite, iar pe Stephanie nu o tratase ca pe o femeie oarecare, prinsă într-o căsnicie disfuncțională, de dragul copiilor. Grace le deschisese lui Stephanie și fetelor ei un drum ce avea să le schimbe viețile.

Nu se mai simțea inutilă și nu-i mai era frică. Așa cum îi spusese Grace, fetele își reveniseră destul de repede. Deși Stephanie știa că ele erau foarte conștiente de comportamentul violent al lui Glenn, nu le lăsase să fie prea mult afectate de asta. În urma terapiei eficiente a lui Grace, fetele conștientizaseră faptul că unii bărbați își lovesc soția și că, în astfel de cazuri, ei trebuie pedepsiți de autoritățile competente. Chiar dacă Glenn

nu avea dreptul să iasă din închisoare înainte de ispășirea pedepsei, Stephanie știa că va veni și ziua în care va fi eliberat. Până atunci, avea de gând să muncească din răsputeri pentru a le asigura lui Ashley și Amandei un cămin sigur și fericit. Melanie McLaughlin, fiica proprietarului garsonierei în care locuiau cu chirie, tocmai terminase ultimul an de facultate când Stephanie dăduse un anunț prin care solicita o bonă. Melanie se oferise să aibă grijă de fete, susținând că avea nevoie de o pauză înainte de a se avânta în lumea afacerilor. Stephanie fusese încântată de ea, iar fetele pur și simplu o adorau. Două zile pe săptămână, Stephanie trebuia să deschidă magazinul devreme pentru că trebuia să primească marfă, așa că avea nevoie de cineva care să le conducă pe fete până în stația de autobuz și să le aștepte în același loc, la întoarcere. În ultimii doi ani, Melanie fusese ca un înger păzitor, venit din ceruri. Între timp, își deschisese o afacere de grafică pe calculator, pe care o conducea de acasă, ceea ce îi permitea să aibă în continuare grijă de fete. Săptămâna asta stăteau acasă, fiind vacanța de Ziua Recunoștinței. Melanie, de treabă ca de obicei, avea să le aducă pe fete ceva mai târziu, la Maximum Glide, ca să-și petreacă după-amiaza pe pârtie. În seara asta avea loc aprinderea oficială a luminițelor din pomul de Crăciun împodobit în cadrul complexului. Stephanie le promisese fetelor că vor avea voie să fie de față la acest eveniment. Va fi o zi lungă pentru ele, dar plină de distracții. În plus, ea avea să-l vadă pe Patrick. El îi dăduse întâlnire de câteva ori, la început, când abia se angajase la magazin, dar ea îl refuzase mereu, spunându-i că nu avea de gând să iasă cu alți bărbați până când nu i se definitivează sentința de divorț. El îi spusese că îi respecta decizia și că o va invita din nou în oraș. În ziua în care divorțul fusese finalizat, Stephanie o sunase pe Grace,

aceasta îl informase pe Max, care, la rândul lui, îi spusese lui Patrick. În seara aceea, ea se trezise cu el la ușă. Adusese un buchet de flori pentru ea, două filme Disney pentru fete și o pizza fierbinte pentru toată lumea. N-o lăsase inima să-l refuze. De-atunci, ieșiseră împreună de trei ori. Ultima dată, fuseseră la film. Își aminti că văzuseră o comedie romantică despre un cuplu, fiecare cu câte șase copii și, până la urmă, cei doi se căsătoriseră, în ciuda tuturor festelor jucate de puștii care încercau să-i despartă. Așa cum era de așteptat, filmul avusese un final fericit. Lui Stephanie îi plăcuse la nebunie filmul și chiar observase ce minunat era că puștii își acceptaseră în cele din urmă părintele vitreg, în ciuda îndoielilor inițiale. De atunci, n-o mai sunase. Se întâmplase ceva cu el, deși ea nu-și imagina ce putea fi și nici nu-l întrebase. Era șeful ei și nu avea de gând să-și pună slujba în pericol, întrebându-l de ce nu o mai sunase. Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, ar fi recunoscut că el o rănise prin faptul că nu se obosise nici măcar s-o sune sau să-i ofere o explicație pentru brusca lui lipsă de interes față de ea. Mai rău de-atât, Amanda și Ashley continuau să o întrebe când avea să le viziteze Patrick din nou. Ea le tot ducea cu vorba, spunându-le că era o perioadă foarte încărcată la complex. Îi acceptaseră răspunsul, dar Stephanie știa că nu era doar asta la mijloc.

Lăsând la o parte gândurile legate de viața ei personală, verifică încă o dată magazinul. Totul părea să fie în ordine. În cele din urmă, Stephanie băgă în priză luminițele de sărbătoare, și scânteierile lor tremurătoare umplură încăperea. Candy Lee Primrose, o elevă strălucită, inteligentă, aflată în ultimii ani de liceu și angajată cu jumătate de normă la magazine, își petrecuse după-amiaza de dinaintea Zilei Recunoștinței împodobind bradul. Prinsese în crengi seturi minuscule de schiuri, snowboarduri mititele,

eșarfe, mănuși viu colorate și căciulițe. Mireasma de cetină proaspătă umplea aerul, amintindu-i lui Stephanie de pinii uriași care flancau pârtia ei preferată – Gracie's Way. După ce se uită pentru a nu știu câta oară la ceas, Stephanie porni computerul, scrise parola pentru a înregistra ora la care deschisese și apoi număra banii din casă. Aparatul pentru efectuarea plăților prin card era gata să fie folosit. Înlocui sulul de hârtie pentru chitanțe, după care formă codul de siguranță al alarmei, dezactivând-o. Douăzeci de minute mai târziu, Candy Lee năvălea pe ușa din spate.

–Miroase minunat aici, zise ea, în timp ce-și scotea bocancii și se încălța cu o pereche de cizme marca Uggs.

–Da, nu-i așa? îi răspunse Stephanie, cuprinzând cu privirea magazinul, decorat până în cele mai mici detalii pentru Crăciun. Respiră adânc, ca și când s-ar fi pregătit pentru ceva. „Iată-ne ajunși și aici", se gândi ea. „Să înceapă, deci, sărbătorile!"

capitolul 2

Edward Patrick Joseph O'Brien, sau Patrick cum îi spuneau prietenii și familia, își puse mâna înmănușată pe pupitrul celei mai iubite proprietăți ale sale – mașina lui neagră, un minunat Hummer strălucitor. Iubirea vieții lui. Pasiunea lui, motivul pentru care se trezea în fiecare dimineață. „*Rahat!*" Simțea că-și iese din fire. Ambală din nou motorul, gândindu-se că vremea rece îi afectase probabil creierul. De doi ani, de când cumpărase bijuteria asta, devenise obsedat de mașinile Hummer. Nu se mai sătura de ele. Știa cam tot ce se poate ști despre un asemenea autovehicul. Dacă îl întrebai, îți spunea imediat că există șase tipuri de astfel de mașini, că, inițial, fusese proiectată pentru armată și că unele erau echipate cu șenile destinate deplasării în zonele cu zăpezi abundente, acestea din urmă fiind numite Snow-Vee. Ar fi putut continua la nesfârșit și chiar o făcea atunci când era întrebat, dar cel mai mult aprecia rezistența lor la condițiile meteo adeseori dure în timpul iernilor din Colorado. Ajustă aparatul de dezghețare a lunetei, după care aprinse farurile de ceață și porni Hummerul, conducându-l atent prin parcarea din fața cabanei în care locuia, la poalele muntelui. Astăzi era de obicei una dintre cele mai aglomerate zile la Maximum Glide, unde lucra ca manager general. Voia să-și înceapă ziua devreme, înainte să fie asaltat de schiori pierduți, schiuri lăsate te miri unde, snowboarderi care monopolizau pârtiile și oase rupte de care cu siguranță că vor avea parte câțiva amărâți ghiniorniști. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și își surprinse imaginea reflectată în ea. Părul

negru ca tăciunele avea într-adevăr nevoie să fie tuns. Ochii de un albastru-închis erau umbriți de două semiluni cenușii. Petrecuse prea multe nopți albe cu prietenii. Dar ce naiba? Doar era burlac. Ce altceva avea de făcut după încheierea programului de lucru? În prezent, nu exista nici o femeie în viața lui, nici o femeie la care să țină cu adevărat. Nu cu adevărat, sau cel puțin nu voia să recunoască. Ieșise de câteva ori cu Stephanie Casolino-Marshall, managerul de la Snow Zone, dar se oprise înainte ca lucrurile să înceapă să se desfășoare de la sine. Nu că ar fi recunoscut asta, dar femeia reușise să atingă o parte din el ce rămăsese *neatinsă* timp de treizeci și nouă de ani. Nu avea de gând să se încurce cu o femeie al cărei trecut era la fel de negru ca Hummerul lui. Nici gând. Femeile ca ea nu făceau altceva decât să provoace durere și să frângă inimi. Cel puțin, așa gândea el. Văzuse deja mult prea mulți amici de-ai săi luând-o pe drumul ăsta. O femeie cu copii și un fost soț nu era altceva decât o complicație, cu C mare. Ultima seară pe care o petrecuse cu Stephanie îl pusese pe fugă. Nenorocitul ăla de film cu gașca de puști și porcăria aia cu „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți“ *nu* era, în nici un caz, pentru el. N-o mai invitase de atunci în oraș, iar ea nu-l întrebase nimic. Probabil că era conștientă de faptul că nu mai era la prima tinerețe, dar la dracu', asta nu era problema lui. Era foarte dulce și, în ciuda tuturor necazurilor prin care trecuse, își păstrase un oarecare dram de inocență. Chestia asta îl atinsese. Înainte de a-și permite să exploreze mai bine zona asta și să vadă ce anume presupunea, își luase tălpășița, revenind la vechea lui regulă de încearcă-și-treci mai departe. Dacă nu ajungea în pat cu o femeie până la a treia întâlnire, aceasta devenea istorie. Cu Stephanie ieșise de patru ori și nici măcar nu o sărutase. Era clar că venise timpul să treacă mai departe. Imaginea ei, cu ochii

întunecați și părul lung încadrându-i chipul, îl făcu să piardă puțin direcția mașinii. Iar fetele ei, ei bine, erau absolut adorabile, dar copiii îl depășeau pur și simplu. Nici nu se punea problema. Cei trei băieți și fiica surorii lui erau de ajuns pentru el la capitolul copii, mai ales că el era un unchi extrem de grijuliu. În plus, văzuse ce pățise sora lui, Colleen. Copiii nu erau pe lista lui de realizări.

– Vezi! Porcăria asta cu femeia-copil e pentru nebuni, zise el, vorbind de unul singur. O să-mi distrug mașina dacă mă mai gândesc mult la asta.

Reduse viteza înainte de a vira pe drumul șerpuitor ce ducea spre Maximum Glide. Era încă devreme; telescaunele începeau să funcționeze abia pe la ora nouă. Dat fiind că avea să fie una dintre cele mai aglomerate zile din an la magazinul de echipamente pentru schi, voia să ajungă din timp, ca să se asigure că Stephanie și Candy Lee aveau totul sub control. Nu voia să se repete episodul de anul trecut. Crezuse că Stephanie era pregătită să preia de la el toate responsabilitățile ce țineau de administrarea magazinului. Patrick insistase ca ea să facă toată comanda pentru sezonul care urma să se deschidă. Deși fusese destul de reticentă, acceptase în cele din urmă, spunând că va face tot ce îi stă în putință. Ei, și fir-ar să fie, după ce ea făcuse tot ce i-a stat în putință, fuseseră nevoiți să plătească bani frumoși din casieria complexului. Comanda ei fusese una modestă, abia le ajunsese în luna decembrie. Nu fusese prea dur cu ea din cauză că ea era atât de... ei bine, atât de drăguță și spăsită! Nu-l lăsase inima să urle la ea, așa cum se știa că face de obicei, când lucrurile nu mergeau cum trebuie. Patrick era genul de om care voia mai presus de orice să-i iasă totul ca la carte. În calitate de manager general, era responsabilitatea lui să se asigure că fiecare angajat al lui știe cu exactitate ce are de făcut; altfel, era în joc onoarea sa.

Max Jorgenson și Patrick, sau „Eddie" cum insista Max să-l numească, erau prieteni încă de pe vremea când abia împliniseră douăzeci de ani. În timp ce Max făcea istorie în campionatele olimpice, Patrick se concentrase pe facultate, la Universitatea din Colorado, unde își luase și masteratul în științe politice, cu gândul că, într-o bună zi, avea să schimbe lumea. La fel ca restul tinerilor, avusese și el o viziune idealistă privind posibilitățile de a schimba lumea și trăise cu senzația că schimbarea asta ținea de el. Așa că, după absolvire, se angajase să lucreze pentru Senat. Opt ani de politică murdară îi distruseseră idealurile și speranța că ar putea face o schimbare în lume. Se săturase de mincinoși, de trișori și de lingăi care ar fi făcut orice să-și împlinească propriul interes, fără să dea doi bani pe electorat. Patrick își lăsase baltă cariera promițătoare și petrecuse o iarnă întreagă fără să facă nimic altceva decât să stea pe pârtii. Atunci reluase legătura cu Max. O vreme, tot dăduseră nas în nas unul cu celălalt, apoi Max se căsătorise cu Kayla și îl angajase pe el să-i administreze complexul. Timp de doi ani după moartea tragică a Kaylei, prietenul său rămăsese retras, dar acum era căsătorit cu Grace, despre care Patrick credea că era cea mai bună alegere posibilă. O tipă super.

Patrick se trăgea dintr-o familie irlandeză numeroasă – avea patru frați mai mari și trei surori mai mici, chestie care îl făcuse să fie extrem de protector cu femeile și, în același timp, extrem de prudent când venea vorba de ele. Știa ce le poate pielea, de cele mai multe ori. Crescând, își dăduse silința să fie cel mai bun frate cu putință. În familia lui, asta însemnase să meargă la șase baluri, la trei dintre ele însoțind-o pe Claire care îi explicase că nu dorea nimic de la el decât să se poarte ca și când ar fi fost prietenul ei, pentru că tipii de la ea din liceu erau „complet imaturi". Povestea se dovedise a fi o mare țeapă.

Claire, de fapt, încerca să-l combine pe el cu cea mai bună prietenă a ei, Lisa Grimes, și asta încă de pe vremea când abia începuseră liceul, iar Claire o adusese în vizită pe Lisa, pentru a-i face cunoștință cu familia sa. Patrick fusese flatat de asta, dar fata era pur și simplu mult prea tânără, iar el o privea ca pe o soră mai mică.

Apoi, era Megan, cu un an mai mare decât Claire. Megan era visătoarea familiei. Trecuse prin școală fără prea mari probleme, dar nu avusese cine știe ce viață socială. Patrick își făcea griji din cauza ei și, la un moment dat, chiar îi spusese asta. Șocată că o privise în felul acesta, îi mărturisise că avea un prieten cu care se vedea încă de când era în clasa a XI-a. Când o întrebase de ce nu-l invitase acasă, Megan tăcuse mâlc. După multe rugăminți și amenințări, Megan îi spusese în cele din urmă lui Patrick motivul pentru care nu-l prezentase încă pe tip. Era însurat. Patrick ar fi vrut să se repeadă imediat după ticălos și să-i tragă vreo două, dar Megan refuzase să-i dezvăluie numele. Îl pusese pe Patrick să jure că nu le va spune nimic părinților. Reticent, el acceptase până la urmă. Megan îi amintise că ea nu-și băgase nasul în viața lui sentimentală și-i ceruse ca el, la rândul lui, să o trateze cu același respect. La faza asta, ea avea dreptate, dar de atunci, o supraveghease cu mai multă atenție. La trei ani după ce Megan absolvise liceul, iubitul ei însurat divorțase și făcuse din ea o femeie respectabilă. Lui Patrick nu-i păsa cine știe ce de tip. Între timp, devenise profesor de mate. Se purta extreme de bine cu soră-sa și cu cei trei băieți ai lor. Atâta timp cât Nathan continua să facă asta, Patrick avea să-l accepte pe postul de cumnat, însă nu fără să aibă oarecare rezerve față de el. Odată, Patrick o luase deoparte pe Megan și-i spusese că, din moment ce Nathan își înșelase prima nevastă, erau șase mari să o înșele și pe ea. Acum erau căsătoriți

de doisprezece ani. Din câte știa Patrick, Nathan nu călcase strâmb niciodată. În fine, mai era și Colleen, care era mai mică decât Patrick cu un an. Se căsătorise cu iubirea ei din liceu, imediat după absolvire, și nu-și bătuse capul cu vreo facultate. De când o știa, țelul declarat al vieții ei era să devină mamă. Ceea ce se și întâmplase. La aproape un an după ce se căsătorise cu Mark Cunningham, născuse o fetiță sănătoasă, pe care o numise Shannon Margaret. Optsprezece luni mai târziu, se năștea Abigail Caitlin. Colleen era în culmea fericirii. Mark acceptase o ofertă făcută de Apple și se mutaseră cu toții în Seattle. Viața lor a fost aproape perfectă până în momentul în care Shannon Margaret s-a îmbolnăvit. La șaptesprezece ani, Shannon era în ultimul an de liceu, bucurându-se de toate chestiile faine pe care le fac tinerii la vârsta asta. Mark și Colleen s-au hotărât să-i facă o surpriză și i-au cumpărat un Hummer roșu, cadou de absolvire. Ca și el, Shannon s-a îndrăgostit imediat de Hummer. Cu o săptămână înainte de absolvire, Shannon a început să se plângă de oboseală. Avea momente când respira greu. Colleen a râs, spunându-i că toate activitățile dinaintea absolvirii ar putea doborî și un campion de triatlon. Shannon a continuat să se plângă și în următoarele zile, dar nimeni nu i-a dat nici o atenție. Cu trei nopți înainte de absolvire, Colleen a găsit-o prăbușită pe podeaua băii, aproape în comă. A sunat la 911 și au dus-o de urgență la spital, unde doctorii au fost neputincioși până au venit rezultatele de la laborator. Shannon suferea de o boală rară a sângelui și, de cele mai multe ori, mortală – purpura trombonică trombocitopenică. Doctorii îi spuneau pe scurt PPT. Numărul trombocitelor din sângele ei scăzuse până la valoarea de opt mii, iar celulele roșii erau atât de puține, încât au trebuit să-i administreze intravenos un supliment. A fost chemat un hematolog. Acesta le-a

explicat mai exact lui Colleen și lui Mark ce anume se petrecea în organismul lui Shannon. Se întâmplase ceva în corpul ei, ceva ce împiedica sângele să se coaguleze. Patrick a fost atât de șocat când a aflat că Shannon era la terapie intensivă, încât nu-și mai putea aminti toate detaliile. Cert e că Shannon a murit chiar în ziua în care trebuia să sărbătorească absolvirea liceului. Timp de câteva luni, Patrick a trecut prin chinurile iadului, dar suferința lui era nimic în comparație cu durerea lui Colleen, Mark și Abigail. El nu ar fi putut suporta sub nici o formă o asemenea pierdere, de aici și decizia sa de a rămâne celibatar și de a nu avea copii. Își șterse o lacrimă ce încă nu i se desprinsese de pleoape și parcă Hummerul pe locul său, din parcarea complexului. Ieși în aerul rece al dimineții și își îndesă mâinile în buzunare. Zăpada înghețată scârțâi sub cizmele lui mari, în timp ce el parcurse drumul de la parcare la intrarea special rezervată personalului angajat la Snow Zone. La naiba, ce frig era!

Se anunțaseră căderi masive de zăpadă pe tot parcursul weekendului. Zâmbi. Pudra albă, proaspăt căzută, îi va ține ore în șir pe schiori la rând în fața telescaunului. Complexul avea să fie deosebit de aglomerat și în timpul acelei nopți. Era noaptea în care avea loc spectacolul aprinderii luminilor din pomul de Crăciun. De obicei, Patrick se distra de minune în serile destinate acestui eveniment, dar anul ăsta nu-i stătea mintea la sărbători. Gândurile i se întorceau neîncetat la Colleen și la Shannon. Era al doilea an fără ea.

După moartea lui Shannon, părinții lui se retrăseseră în Florida. Claire rămăsese în California, necăsătorită și dependentă de muncă. Avea o firmă de avocatură, foarte profitabilă, care îi ocupa tot timpul, de dimineață până seara. Venise cu avionul la înmormântarea lui Shannon și zburase înapoi imediat după încheierea funeraliilor.

Restul familiei aflate în Colorado se strânsese la casa fratelui cel mai mare. La Crăciunul din anul care trecuse, cei patru frați ai săi, Connor, Aidan, Ronan și Michael, toți căsătoriți în ultimii zece ani, alături de soțiile și de copiii lor, avuseseră o tentativă de sărbătorire, de dragul puștilor, dar nici aceștia nu avuseseră vreo tragere de inimă. Făcând toți parte dintr-o familie irlandeză extrem de unită, pierderea lui Shannon îi devastase. Shannon fusese prima nepoată, atât pentru bunici, cât și pentru unchi. Nimic nu avea să mai fie ca înainte.

Patrick lăsă la o parte gândurile triste. Va avea timp pentru amintiri ceva mai târziu. Înainte să deschidă ușa rezervată personalului, își scutură zăpada și gheața de pe cizme pe grătarul de la intrare. Ar fi putut intra pe ușa din față; avea chei și știa codul de dezactivare a alarmei, dar voia ca vizita lui să fie o surpriză. Era felul lui de a-și verifica angajații. Nu știau niciodată când o să apară, îi ținea mereu în suspans. Max nu era de acord cu tactica lui, dar îi permitea să o folosească, din moment ce Patrick administra întregul complex. Observase deja o grămadă de turiști matinali, așteptând răbdători în mașinile lor aliniate în parcare. Patrick spera că Stephanie și Candy Lee erau pregătite pentru nebunia care urma. Intră pe ușa din spate și fu întâmpinat de mireasma plăcută a cafelei și scorțișoarei. Înainte ca Stephanie și Candy Lee să-l observe, se plimbă printre rânduri, inspectând rafturile pe care erau așezate în ordine teancuri de pulovere, căciuli, fulare și tot soiul de articole de îmbrăcăminte ce promiteau viitorilor proprietari că le vor ține de cald. El, personal, nu urca pe pârtie fără să poarte pe sub costumul de schi hainele de la Hot Chillys; indispensabilii aceia chiar meritau banii. Observă că raftul pe care erau expuse articolele marca Hot Chillys era plin de tot soiul de sortimente, de toate culorile și mărimile, pentru bărbați,

femei și copii. Mulțumit că avea destulă marfă cât să țină clienții ocupați, Patrick își croi drum printre rafturi, spre intrarea din față a magazinului. Stephanie și Candy sorbeau amândouă din niște cești verzi și mâncau gogoși. La naiba, ce credeau că-i asta? Pauza de masă? Ar fi trebuit să... lucreze, nu să zâmbească și să mănânce. „Hai, Patrick, trebuie să mănânce și ele!" Scutură din cap, încercând să scape de gândurile negative.

Ziua asta necesita o atitudine pozitivă. Mama lui îl sfătuise întotdeauna să trateze negativismul cu optimism. Când erau mici, îi învățase – pe el și pe frații și surorile lui – că sunt stăpânii propriilor vieți și că întotdeauna vor putea alege între optimism și pesimism. De la moartea lui Shannon, alesese mai mult pesimismul. Poate că venise vremea să întoarcă foaia? Nu era Crăciunul timpul bunăvoinței și al compasiunii? Dispoziția i se îmbunătăți brusc, în timp ce o privea pe Stephanie râzând și discutând cu Candy Lee, așa că se hotărî să aleagă optimismul pentru ziua care abia începea. Iar alegerea nu avea nimic de-a face cu scena din fața lui. Cel puțin, așa voia să creadă. Dar în sinea sa, nu putea nega bucuria pe care simpla ei prezență i-o producea. În timp ce continua s-o privească, simți cum îl cuprinde o căldură plăcută. Și, da, chiar o admira. Orice bărbat ar fi admirat picioarele ei lungi, ale căror rotunjimi erau frumos reliefate de pantalonii negri de schi. O bluză verde, călduroasă, cu gulerul înalt, marca Hot Chillys, îi evidenția talia îngustă. Trupul ei se arcuia și se rotunjea acolo unde trebuiau să fie linii arcuite și rotunjimi. Dacă la imaginea asta adăuga ochii căprui și părul de culoarea cafelei cu lapte, Patrick nu găsea nici un detaliu fizic care să-i displacă. La naiba, de fapt, nu găsea nimic care să-i displacă la ea și punct, cu excepția faptului că era mama a două fetițe. Amanda și Ashley erau și ele niște dulci. Când Stephanie le făcuse cunoștință cu el,

săreau de colo-colo în jurul lui. Aveau foarte mult nevoie de un tată, dar el *nu* era dispus să joace rolul ăsta. Înainte ca el să apuce să-și facă simțită prezența, Stephanie îl observă ezitând pe culoarul central al magazinului.

–Patrick, habar n-aveam că o să vii așa devreme. Hai, vino și ia o cafea și niște gogoși, înainte să dispară toate. Eu și Candy Lee am ajuns la concluzia că shoppingul provoacă foame. Îi zâmbi de parcă ar fi fost cel mai bun lucru de pe pământ. Inima lui tresări.

–Nu, mulțumesc. Nu stau decât un minut. Voiam să mă asigur că sunteți pregătite pentru asaltul de azi. Patrick își îndesă mâinile în buzunare, de teamă să nu se întindă să-i dea la o parte șuvița rebelă ce îi căzuse pe obrazul catifelat, de culoarea piersicii.

Stephanie puse cana pe tejghea și își șterse buzele cu un șervețel pe care erau desenați oameni de zăpadă și reni.

–Cred că suntem mai mult decât pregătite. Fiind amândouă aici, ar trebui să facem față aglomerației. În cazul în care vom fi depășite de situație, Melanie a zis că vine să ne ajute. O să aducă și fetele pe-aici, la schiat.

Patrick nu știa ce să zică, așa că doar dădu din cap. La naiba cu femeia asta! Îl făcea să se simtă ca un adolescent fără experiență. Neîndemânatic și nesigur de el. Nu suporta situațiile în care pierdea controlul. Stephanie îl privea fix și zâmbetul i se topi ușor de pe față.

–E totul în regulă? Dacă nu, pot să-i spun s-o lase baltă. Mi-a zis că o să treacă pe-aici înainte să urce pe pârtie.

Patrick auzise cuvintele, dar dacă l-ai fi pus să le repete, n-ar fi fost în stare s-o facă nici să-l omori.

–Patrick! Tu asculți ceva din ce-ți spune? îl întrebă Candy Lee, pe un ton cu câteva octave mai sus decât cel pe care îl avea în mod normal.

El clipi repede și scutură din cap.

–Ăăă, da, mă gândeam.

Candy Lee vorbea pe șleau cu Patrick și scăpa mereu basma curată pentru că avea vârsta pe care ar fi avut-o acum Shannon, dacă ar fi trăit. Ocoli tejgheaua și se apropie de el. Îl luă de braț și îl conduse la scăunelul din spatele tejghelei. Îi puse un deget mic pe buze. Apoi turnă cafea într-o cană mare, decorată cu Moși Crăciun, adăugă lapte din belșug și trei lingurițe cu zahăr. Puse pe o farfurie trei gogoși din cutia de sub tejghea. Una acoperită cu un strat de ciocolată, una umplută cu cremă și alta franțuzească.

–Bagă niște zahăr și cofeină în tine. Patrick, vorbești aiurea. Și cred că nici nu prea gândești la ora asta, adăugă ea, mijindu-și ochii albaștri. Patrick luă o gură de cafea și mușcă din gogoașa cu ciocolată. La naiba, poate Candy chiar avea dreptate. Gogoșile astea îți dădeau o stare de fericire absolută; era de-a dreptul decadent, pură binecuvântare

–Aiurea, hm? zise el, și apoi termină ce mai rămăsese din gogoașă.

–Păi, da. Ai expresia aia absentă pe față, de parcă ai fi pe altă lume sau ceva de genul ăsta, îi explică răbdătoare Candy Lee.

Patrick mai luă o gură de cafea și apoi își înfipse dinții în gogoașa franțuzească. Va trebui să stea ore în șir pe pârtie, ca să ardă caloriile pe care tocmai le ingurgita. După ce termină, se șterse la gură cu un șervețel pe care erau desenați oameni de zăpadă și reni, așezat lângă cana cu cafea.

–Mulțumesc pentru compliment și pentru calorii, puștoaico. Stephanie, dacă apar probleme, sună-mă pe celular. O să trimit un angajat de la Maximum Glide, de la școala de schi, să vă ajute. Nu risc să o am pe Melanie aici, să nu cumva să se rănească, pe ea sau pe altcineva.

Stephanie încercă să spună ceva, dar, înainte să apuce să deschidă gura, Patrick continuă:

–Ține de politica magazinului. Îmi pare rău.

–Bineînțeles, înțeleg, doar că Melanie s-a oferit. Eu i-am spus să dea pe-aici, în caz de ceva. Stephanie își înlătură șuvița de păr căzută pe obraz. Mă îndoiesc că vom avea nevoie de cineva în plus, dar evident că o să te sun în cazul în care o să fim depășite de situație. Înghiți în sec, își ridică bărbia și îl privi drept în ochi.

Patrick își feri privirea și, de teamă să nu-și dea de gol sentimentele față de ea, își fixă ochii pe balsamul de buze expus pe tejghea. Sentimente? Nu avea de gând să meargă până acolo. Nici gând, nici pomeneală de așa ceva! Cuprins de un val neașteptat de emoții, emoții noi și *nedorite*, Patrick îi aruncă o privire disprețuitoare. La o adică, nu era altceva decât o angajată.

–Nici nu mă aștept la altceva. Maximum Glide nu-și poate permite încă o greșeală costisitoare.

Spre surprinderea lui, ea nu reacționă în nici un fel la comentariul lui. Îi întoarse pur și simplu spatele, de parcă el nu i-ar fi zis nimic. El se grăbi spre ușă, fără să mai adauge ceva. Simțindu-se ca un idiot ce era, avu un imbold să se întoarcă și să-și ceară scuze, dar în cele din urmă se hotărî să n-o facă. Nu voia ca ea să creadă că își regretă cuvintele. Vorbise serios. Maximum Glide era pe roșu. Dacă nu reușea să facă un miracol financiar anul ăsta, aveau să-și piardă toți slujbele.

capitolul 3

Expertă în disimularea emoțiilor, Stephanie era mult prea uimită de comentariul răutăcios al lui Patrick. Petrecuse ani în șir parând insultele lui Glenn. Ai fi zis că era obișnuită cu astfel de abuzuri verbale. Acum era atât de uluită, încât nu putea nici măcar să plângă; în plus, trebuia să îndure și umilința de a fi fost jignită de față cu Candy Lee. Își reprimă orice fel de izbucnire.

Aruncă la coșul de gunoi șervețelul pe care îl folosise și luă și ultima înghițitură de cafea, acum rece, înainte de a se întoarce spre Candy Lee. Era cam tot ce putea face pentru a se abține de la orice comentariu privind purtarea deplasată a lui Patrick. Știa că cel mai bine era să dea uitării toată întâmplarea. Și să-l dea uitării și pe el. Avea dreptate. Într-un fel. Anul trecut, ea *chiar* provocase pierderi magazinului. Iarna asta, nu ar fi repetat sub nici o formă greșeala de anul trecut. Hotărâtă, Stephanie se angajă să-i dovedească ce mult se înșela în ceea ce o privește. Era destul de capabilă să muncească oricât de multe ore, pentru ca magazinul Snow Zone să aibă profit. Dacă era nevoie, putea să meargă să vândă marfa direct pe pârtii, nu-i păsa. Îndată ce ușa din spate se închise, anunțând plecarea lui Patrick, Candy Lee se apucă să-i spună părerea ei.

–Nu poate fi în halul ăsta de tont! Nu știu de ce-i permiți să-ți vorbească pe tonul ăsta. Trebuie să iei atitudine și să te aperi. Dădu cu spray de curățat geamul pe suprafața de sticlă a tejghelei. Dacă el crede că nu suntem în stare să ne facem treaba, ar face bine să ne-o zică verde-n față.

Stephanie se gândi că tocmai asta și făcuse, dar nu se obosi să-i spună lui Candy Lee. Le aștepta o zi aglomerată. Plânsul și compătimirea nu aveau să facă altceva decât să le strice buna-dispoziție. Era sigură că fix de așa ceva nu aveau nevoie oamenii porniți să cumpere cadouri de Crăciun. Ei voiau *sărbători-fericite-ho-ho-ho*, iar ea asta avea de gând să le ofere, indiferent de ce avea să se întâmple. Așa că, pentru a pune punct oricărei discuții referitoare la comportamentul lui Patrick, Stephanie își drese glasul.

–Își face și el treaba, atâta tot. Uită povestea, pentru că eu, una, asta am să fac, chiar în clipa asta.

Candy Lee dădu din cap.

–Păi, atunci ești o persoană mult mai amabilă decât mine. Nici măcar nu știu de ce lucrez aici; adică, mă rog, am nevoie de bani, da' totuși... Zilele trecute eram în depozit și am auzit fără să vreau doi tipi de la telescaun vorbind despre el. Cred că domnul O'Brien i-a muștruluit după ce vreo patru persoane au căzut când se dădeau jos, chestie de care toți știm că nu-i nimeni vinovat, povesti Candy Lee, în timp ce freca de zor tejgheaua. Eu, una, schiez destul de bine, dar tot o iau la nas prin zăpadă din când în când.

–O iei la nas prin zăpadă? întrebă Stephanie.

–Când cazi adică, știi, dai cu nasul prin zăpadă, îi explică Candy Lee.

Stephanie izbucni în râs.

–Nu, pe-asta n-am mai auzit-o până acum, dar te rog, fă-mi o favoare și nu folosi expresia de față cu fetele.

Văzuseră destule la viața lor, așa mici cum erau, iar Stephanie încerca din răsputeri să se revanșeze pentru toate mizeriile la care ele fuseseră nevoite să asiste. Voia să le păstreze inocența cât mai mult timp posibil.

– Sigur, zise Candy Lee. Deși o să audă expresia asta pe pârtii, cât de curând. Mai ales de la cei cu snowboarduri. Ăștia întotdeauna înjură și scuipă. E de-a dreptul scârbos.

Stephanie râse încetișor.

– I-am auzit și eu de-atâtea ori. Vreau doar să țin fetele departe de orice... e deplasat, cel puțin o vreme. Și acum – Stephanie își verifică ceasul – hai să deschidem ușile și să ne pregătim de luptă.

La șapte fix, Stephanie descuie ușa de la intrarea principală, în fața căreia se formase un rând de cumpărători nerăbdători, care abia așteptau să-și cheltuiască banii. Stephanie îi salută pe cei pe care-i cunoștea, le ură bun-venit altora, pe care abia atunci îi vedea prima oară, apoi se îndreptă spre casa de marcat, unde își petrecu următoarele patru ore vânzând pantaloni de schi, mănuși, căciuli și cizme de schi. Era aproape ora prânzului când reușiră să ia o pauză. Punând cap la cap vânzările din dimineața aceea, Stephanie se gândi că, dacă acesta este un indiciu despre cât de aglomerat va fi magazinul sezonul ăsta, atunci nu numai că va lucra peste program, dar va putea să-i dovedească lui Patrick cât de tare se înșela cu privire la capacitatea ei de a administra magazinul și de a aduce profit companiei. Plus că va avea și ceva bani în plus, chiar și după ce va achita avansul pentru casa visurilor ei din Placerville. O să folosească banii pentru a cumpăra mobilă nouă pentru dormitorul fetelor.

Până acum, în cea mai mare parte a vieților lor, nu avuseseră parte de confortul minim și, din cauza asta, erau foarte recunoscătoare pentru orice cadou primit, indiferent că era mic sau mare. Erau copii buni, și Stephanie se trezi că-și imaginează cum fetele se cuibăresc într-un pat alb, nou-nouț, din noua lor casă. Plus că abia aștepta să le vadă fețele când le va anunța că vor avea un cățeluș, dintre cei fătați de Ice-D. În ultimii doi ani, se rugaseră

de ea să le ia un animal de casă, dar Stephanie știa că nu ar fi bine nici pentru fete, și nici pentru animal să îl aducă în apartamentul lor mic, de deasupra garajului. Abia dacă aveau loc ele trei. Pe măsură ce fetele creșteau, era conștientă că va veni o vreme când ele vor dori și vor avea nevoie de intimitate. O nouă casă, cu trei dormitoare, ca să nu mai vorbim de cele două băi, va fi un adevărat paradis pentru ele trei și animalul lor de companie. Furioasă că pierduse atâta timp cu Glenn, Stephanie se gândea că trebuie să se revanșeze față de fete – iar o casă a lor avea să fie un loc numai bun pentru un nou început. Înveselită de gândurile sale, Stephanie simți cum se naște în ea o nouă motivație. Putea în sfârșit să-și gestioneze viața și, de data asta, ea era cea care stabilea termenii în care se vor desfășura lucrurile. Nu avea nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea. Uite unde o adusese un bărbat. De fapt, evadarea lui Glenn fusese catalizatorul care o determinase să pornească în căutarea unei vieți mai bune.

Stephanie învățase de la o vârstă fragedă că viața nu e întotdeauna ușoară, iar acum, la treizeci și doi de ani, simțea că învățase destul despre viață cât să nu mai repete greșeala de a permite vreodată unui bărbat să dețină controlul absolut asupra ei. După ce mama ei dispăruse în ceață când ea avea doar trei ani, Stephanie fusese trimisă la sora mamei sale, mătușa Evelyn, care o iubise ca pe propria fiică. Deși nu avuseseră o situație materială prea bună, Stephanie știa că era iubită. Din păcate, mătușa ei murise chiar în anul în care Stephanie terminase liceul. În perioada aceea de doliu după singura mamă pe care o cunoscuse vreodată, Stephanie îi permisese lui Glenn să intre în viața ei și să preia controlul asupra fiecărei mișcări pe care ea o făcea. La început, se bucurase să descopere că nu mai avea responsabilități, mai ales că, până atunci, avusese grijă de mătușa Evelyn, care fusese grav

afectată fizic de o artroză reumatică. Cu toate acestea, independența ei avusese viață scurtă. Se căsătorise cu Glenn imediat după ce terminase liceul; el începuse să bea și, într-un an, se transformase într-un bărbat morocănos, mocnind de furie și obsedat de control. Cum nu avea nici o altă modalitate de a face față situației, o transformase pe Stephanie în sacul lui de box. Și, cum se zice, restul e istorie. Cu toate că, de data asta, Stephanie era cea care avea să-și scrie propria poveste.

Dar Stephanie avea treabă de făcut aici și acum, așa că îndepărtă toate gândurile negative despre trecutul ei, înghesuindu-le într-un colțișor al minții, unde hibernau de obicei, în cea mai mare parte a timpului.

–De ce nu-ți iei acum pauza de masă? O să ținem deschis până la șapte în seara asta. E posibil să fie singura ta fereastră pe ziua de azi. Mă aștept la o avalanșă de oameni imediat după ce se vor închide telescaunele. Candy Lee se uită la ceasul de la mână, în formă de Minnie Mouse.

–Bine. Vrei să-ți iau și ție ceva, la întoarcere? Tre' să mănânci și tu, o informă Candy Lee pe tonul atotștiutor al adolescenților.

–Da, tocmai de aceea mi-am luat pachet la mine. Am știut că n-o să am timp să merg la The Lodge astăzi, ca să iau prânzul. Acum, hai, fugi, și întoarce-te repede, zise Stephanie, pe un ton mămos.

Candy Lee își înhăță geanta de sub tejghea, salută din mers și o zbughi pe ușa din spate. Stephanie o privi cum străbate în viteză parcarea. Oare fusese și ea vreodată atât de tânără și lipsită de griji? Dacă da, nu-și mai amintea de vremurile acelea. Avea însă alte amintiri care așteptau să ia formă și, de data asta, vor fi dintre acelea la care mereu visase. Nu-i așa?

capitolul 4

Melanie ținea bine mânuțele înmănușate. Pârtiile erau întotdeauna periculos de aglomerate, imediat după Ziua Recunoștinței. Dacă le dădea drumul la mâini lui Ashley și Amandei, le-ar fi pierdut repede din ochi. Stephanie avusese grijă să le instruiască pe fete să-și îmbrace costumele de schi galbene, reflectorizante; astfel, vor fi mai ușor de identificat în mulțime. Melanie aruncă o privire în jur și văzu cel puțin o duzină de copii purtând aceleași costume galbene, reflectorizante. „Până aici cu ieșitul în evidență", se gândi ea. Melanie nu le-ar fi lăsat sub nici o formă pe fete să se îndepărteze prea mult de ea.

–Mătușică M., zise Ashley. Melanie râse la auzul noii porecle cu care o botezaseră după ce le dăduse voie, cu o săptămână în urmă, să se uite de patru ori la *Vrăjitorul din Oz*. Putem să ne dăm pe pârtiile albastre[1] astăzi? *Te rog*? Unchiul Max zice că suntem la fel de bune ca majoritatea puștilor mai mari decât noi, iar pe ei părinții îi lasă pe pârtiile albastre.

–*Tee roooog*, se auzi și Amanda, ca un ecou.

–Să zicem că da, dar nu mergeți singure. Vin cu voi, declară Melanie hotărâtă. Sunt foarte mulți schiori astăzi, așa că trebuie să fim cu mai multă băgare de seamă decât de obicei.

–Da, altfel ne rănim, nu-i așa? Și atunci, mami va trebui să ne ducă la spital și noi va trebui să rămânem acolo pentru totdeauna, pentru că ea n-o să aibă destui

---

[1] Terminologie specifică acestui sport. Pârtiile sunt clasificate pe culori, în funcție de gradul de dificultate. Pârtiile albastre au un grad de dificultate redus. (n.tr.)

bani să plătească factura, *nu-i așa*, Mătușică M.? fredonă Amanda, cu vocea ei subțirică.

La înălțimea ei de aproape 1,80 metri, Melanie trebuia să se aplece pentru a le privi în ochi pe fete. Ar fi vrut să le cuprindă în brațe și să le spună că nu ar permite niciodată să se întâmple una ca asta. Și chiar avea resursele necesare pentru a-și ține o astfel de promisiune, mai ales că moștenise câteva milioane bune de la bunicii săi. Nici părinții ei, destul de bogați la rândul lor, nu ar fi permis o asemenea grozăvie. Dar Melanie știa cât de mult își dorea Stephanie să își croiască drum în viață prin propriile puteri, așa că se abținu să facă și cel mai mic comentariu referitor la situația ei financiară. Stephanie îi povestise de mai multe ori despre viața pe care o dusese alături de Glenn. Hotărâtă să-și crească singură copiii, Stephanie avea propriile reguli, printre care una care interzicea orice ajutor financiar, împrumut sau cadou scump. Cu doi ani în urmă, părinții lui Melanie, susținători dintotdeauna ai muncii lui Grace la Hope House, reduseseră chiria la o sumă pe care Stephanie și-o permitea. Și, din câte știa Melanie, nimeni, nici măcar Grace, nu suflase vreo vorbă despre asta de față cu Stephanie. Melanie le zâmbi celor două fetițe.

–Ei, nu trebuie să ne facem griji pentru asta, fiindcă schiați amândouă atât de bine, încât nici nu-mi pot imagina că o să cădeți de pe schiuri, darămite să vă răniți atât de tare, încât să trebuiască să mergeți la spital. Așa că haideți să nu ne mai gândim la așa ceva. Ce-ar fi să luăm toate trei telescaunul până la Sugar Hill, apoi schiem de-acolo până jos la Snow Zone, unde oprim și intrăm să o vedem pe mama, după care poate bem câte o ciocolată caldă la The Lodge?

Fetițele încuviințară din cap. Amândouă aveau tendința să vadă lucrurile în negru. Melanie își dorea să poată

schimba asta la ele, dar timpul – mai mult ca orice altceva – avea să șteargă frica și anxietatea de care sufereau. Având în vedere debutul de care avuseseră parte în viață, era un miracol faptul că nu erau mai traumatizate de-atât și că singurul efect pe care abuzul îl avusese asupra lor se materializase în această grijă pe care și-o făceau ori de câte ori era vorba de mama lor. Dacă viața ei ar fi fost la fel de tragică și de nefericită ca a lor, Melanie nu știa dacă ar fi făcut față unor asemenea încercări, mai ales la o vârstă atât de fragedă.

–O să ne duci să vedem și pomul de Crăciun în seara asta? întrebă Amanda. Mami zice că marchează începutul sezonului de sărbătoare. Ce înseamnă asta?

Ashley se uită la Melanie cu un zâmbet de cunoscător.

–Vrei să-i spun eu?

–Absolut, zise Melanie, aplecându-se ca să-i strângă mai bine legăturile clăparilor de schiuri. Ashley își țuguie buzele și mustăci de parcă s-ar fi gândit care era cel mai bun răspuns.

–Ei bine, într-un fel e ca prima zi de școală, când învățătoarea ne spune ce vrea să învățăm anul ăsta, atâta doar că perioada Crăciunului e scurtă și mult mai distractivă. Se uită la Melanie, așteptând aprobarea ei.

Zâmbind la auzul explicației atât de complete și de simple a lui Ashley, Melanie declară:

–Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine.

–Într-un fel, e ca un nou început, așa-i, Mătușică M.? zise Ashley.

Fetele continuau să o surprindă cu capacitatea lor de a percepe lucrurile. Amândouă erau excepțional de inteligente pentru vârsta lor. Melanie știa că Stephanie se mândrea foarte tare cu educația copiilor ei. Adeseori se întâmplase ca Melanie să se oprească pe la ele și să le descopere pe toate trei adunate în jurul mesei din bucătărie,

cu un teanc de cărți în față, studiind de toate pentru toți, de la științele exacte la geografie.

–Chiar așa și este, fu de acord Melanie.

–Atunci, hai să mergem. Vreau să merg cu telescaunul. Pot să stau la mijloc? întrebă Amanda.

Melanie se ridică în picioare, privi în stânga ei și zări cozile din fața telescaunului mărindu-se văzând cu ochii. Dacă aveau noroc, reușeau să prindă o tură înainte de a trece pe la Stephanie.

–Haideți mai întâi să verificăm dacă ne-am luat toate măsurile de precauție.

Melanie își petrecuse o mare parte din viață pe pârtii, dar asta n-o determina să-și supraestimeze puterile – nici pe ale ei, nici pe ale fetelor. O legătură desfăcută la clăpari sau un articol de îmbrăcăminte atârnând aiurea putea să provoace dizabilități pe viață. Melanie nu avea de gând să riște accidentarea fetelor, atâta timp cât ele se aflau sub supravegherea ei. Sub nici o formă. Făcură verificările obișnuite. Mai întâi, se uitară dacă toate erau la locul lor. Schiurile și clăparii erau legate corect. Curelele bețelor erau bine prinse. Căștile și ochelarii de protecție erau la locul lor. Mănușile erau bine puse. Se anunțase vreme deosebit de rece pentru acea perioadă a anului, așa că Melanie le dăduse fetelor protectoare termice suplimentare, atât la mâini, cât și la picioare. Ca să fie mai sigură, le mai puse câte unul în fiecare buzunar al jachetelor de schi. Fiecare fetiță avea în buzunar câte un balsam de buze cu miros de cireșe și un baton de susan și alune. Ca o măsură de precauție în plus, Melanie se asigura de fiecare dată că Ashley are în buzunarul din interiorul jachetei o cutie de chibrituri impermeabile. Nu puteai ști niciodată ce întorsătură luau lucrurile. La cei zece ani ai săi, Ashley învățase câteva tehnici de bază de supraviețuire. Melanie era sigură că Ashley nu va fi niciodată pusă

în situația de a face uz de aceste tehnici, atâta timp cât ea se afla în preajma lor, dar măsura aceasta făcea parte din ritualul lor de pregătire. Întotdeauna trebuie să fii pregătit pentru imprevizibil.

–Mai trebuie doar să ne dăm cu cremă de protecție solară și suntem gata, zise Melanie scoțând din buzunar un mic tub de cremă.

Le unse rapid fețele, după care le aranjă căștile și ochelarii de protecție.

–Nu uitați, eu merg în spate, iar voi două stați în fața mea. Dacă aveți nevoie să vă opriți și să vă odihniți, trageți pe marginea pârtiei, bine?

–Bine, răspunseră fetele într-un glas.

Melanie le urmă îndeaproape pe fete, în timp ce acestea își făcură vânt spre lungile cozi din fața telescaunului. Zeci de schiori îmbrăcați în toate culorile curcubeului se desprindeau și intrau iar în rând, așteptând să ajungă în față. Melanie le supraveghea atentă pe cele două fetițe, care se mișcau cu grijă, înaintând în rând. Se mișcau surprinzător de repede astăzi, ținând cont că, oficial, era prima zi a sezonului de iarnă. Șiruri de schiori punctau poala muntelui, asemenea brăduților verzi ce flancau pârtiile.

Deasupra, cerul era împânzit de nori grei, cenușii. Vântul era tăios. Erau toate condițiile necesare declanșării unei furtuni de zăpadă. Melanie voia să ducă fetele sus pe pârtie măcar pentru o tură, mai ales că era foarte posibil ca, în câteva ore, vremea să nu mai fie de partea lor. Buletinul meteo anunța ninsori, o adevărată necesitate pentru toți schiorii și snowboarderii, dar lui Melanie nu-i plăcea cum arătau norii care pluteau amenințător deasupra crestelor muntelui. Dar cum ninsorile erau anunțate abia după-amiază, se gândi că ar trebui să fie timp măcar pentru o tură liniștită. Când le veni rândul la telescaun, cele trei se aliniară în spatele marcajului roșu, ținându-și bețele

schiurilor în mâna stângă, așa cum fuseseră învățate. Privi înapoi, să vadă cum încetinește telescaunul, pentru a le permite să se așeze. Odată așezate, cu bara de protecție lăsată în jos, Melanie spuse:

– Voi două o să fiți experte în așa ceva. Mie mi-a luat o veșnicie să-nvăț cum să mă urc fără să cad.

Dat fiind că de data asta mergeau pe o pârtie albastră, drumul dură mai mult decât de obicei. Telescaunul parcurse drumul până la destinație în mai mult de șapte minute. În timpul călătoriei, fetele vorbiră non-stop, destăinuindu-i ce sperau ele să primească de la Moșu', de Crăciun. Îi povestiră despre plachetele pe care le făcuseră în clasă pentru mama lor și, nu în ultimul rând, îi spuseră că „Mătușa Grace" voia să i-l prezinte lui Melanie pe fratele ei, Bryce.

Melanie nu se putu abține să nu roșească. Îl văzuse de mai multe ori pe Bryce la Maximum Glide. Tipul era sinonim cu expresia „bărbat bine". Melanie se gândi că semăna mai degrabă cu un schior aventurier decât cu un profesor universitar. Din fericire pentru ea, ajunseră punctul de coborâre la timp, astfel încât nu fu nevoită să dea un răspuns. Dar le cunoștea ea prea bine pe micuțele astea șmechere și știa că nu era ultima conversație pe tema asta pe care urma să o aibă cu ele. Erau de neoprit când începeau să o întrebe de ce nu era căsătorită și de ce nu avea copii. Fetițele se dădură jos din telescaun cu ușurință, îndepărtându-se repede și având grijă să nu blocheze următorul grup de schiori care se pregăteau să părăsească telescaunul.

Platoul pe care le ducea acum Melanie era mai degrabă la o înălțime de aproape patru mii de metri decât de trei mii. Aerul era atât de rarefiat la altitudinea asta, încât aproape că te înecai în încercarea de a prinde o gură de oxigen. Temperatura era cu câteva grade mai mică decât

cea de la poalele muntelui. Rafalele de vânt care măturau muntele la înălțimea asta făceau ca vârfurile înalte ale brazilor să se clatine, mișcările lor producând un foșnet ușor, de parcă ar fi fost prinși într-un dans, iar vântul tăios și rece le acompania melodia cu un șuierat lin. Melanie alunecă până la locul unde o așteptau fetele.

–Sunteți gata? le întrebă ea.

Încuviințară la unison din capetele acoperite de căștile de protecție. Melanie le făcu semn cu mâna înmănușată să-și înceapă coborârea. Ele își făcură vânt în jos pe pantă, ca doi căluți mititei, și începură să alunece, ținându-se departe de marginea pârtiei. Melanie le urmă preț de câteva minute, înainte de a ajunge la o răspântie de cărări, ce conducea în trei direcții diferite. Una ducea spre vârful cel mai înalt al muntelui de unde pornea pârtia neagră, cea mai periculoasă. A doua ducea spre partea opusă a muntelui, unde terenul permitea snowboarderilor și celor cărora le plăcea să experimenteze figuri noi să își încerce talentele acrobatice pe tot soiul de dâmburi, văi, trambuline și porțiuni drepte. Cea de-a treia cărare ducea spre poalele muntelui. Fetele știau că trebuie să o aștepte la pancarta mare, albastră, ce le direcționa înapoi spre poalele muntelui. Melanie se strecură printre grupurile de schiori și trecu pe lângă un prieten ce făcea parte din patrula de schi. Când ajunse la răspântie, căută cu privirea două costume de schi galbene, fosforescente. Văzu un mic grup strâns în jurul semnului la care conveniseră să se întâlnească și se grăbi să ajungă la fete. Când ajunse lângă semn, fu surprinsă să descopere că puștii îmbrăcați în costumele fosforescente nu erau Ashley și Amanda. Schie mai departe, dând roată zonei. Nu văzu nici o fetiță care să aducă vreun pic cu statura vreuneia dintre surori, așa că se opri din nou și scrută încă o dată perimetrul cu privirea. Apoi străbătu iar locul de întâlnire, de data asta mai

încet, cercetând cu privirea zonele limitrofe ale pârtiei, flancate de conifere. Se gândi că poate căzuseră sau poate se împotmoliseră în vreun morman de zăpadă sau ceva de genul ăsta.

Melanie înfipse bețele schiurilor în zăpadă, încercând să mărească viteza pe teren plat. Se duse dintr-o parte în cealaltă, uitându-se în toate direcțiile, chiar și dincolo de pârtie, gândindu-se că poate una dintre fete a avut nevoie de intimitate, pentru a-și face nevoile în pădure. Se mai întâmplase asta înainte și, deși Melanie nu era de acord cu un asemenea comportament, uneori necesitățile fiziologice trebuiau satisfăcute indiferent de situație. După ce le căută peste tot timp de cincisprezece minute, lui Melanie îi trecu prin minte că poate fetele hotărâseră să meargă singure până jos. Nu era bine ce se întâmpla. Absolut deloc. Dacă nu găsea copiii până la capătul pârtiei, atunci va trebui să anunțe patrula de schi și să explice situația. Dar mai rău de-atât era faptul că trebuia să-i explice lui Stephanie că-i pierduse copiii.

capitolul 5

Candy Lee se întoarse la fix din pauza de prânz. Stephanie reușise printre picături să ia câteva înghițituri din sendviș. Crezuse că ora prânzului va fi mai liniștită, dar se înșelase. Fusese atât de aglomerat, încât nu avusese timp nici măcar să gândească. Bine că Patrick nu era acolo să vadă cât de prost se organizase. Inspiră adânc, apoi expiră și zâmbi spre o tânără mamă din rând, cu doi copii agățați de piciorul ei. Amanda încă mai făcea chestia asta uneori. Pe Stephanie n-o deranja, mai ales că-și dorea să protejeze fetele cât mai mult cu putință, dat fiind că primii ani din viețile lor fuseseră marcați de violență și frică. Se uită la ceas. Era aproape ora unu. Melanie îi promisese că va trece pe la ea, cu fetele. Stephanie simți un fior de alarmă, dar își aminti că azi era Vinerea Neagră. Cozile la telescaune erau, probabil, la fel de lungi ca aici. Dacă nu ajungeau într-o oră și ceva, avea s-o sune pe Melanie pe celular, să vadă ce era cu ele. Ambele fete erau schioare înnăscute, iar Stephanie știa din proprie experiență că era o adevărată provocare să le scoți de pe pârtie, odată ajunse acolo. Biata Melanie! O s-o invite la un film și la cină după sărbători, ca să se revanșeze. Doar ele două. Oricum, avea nevoie să iasă în oraș cu o prietenă. Poate o va invita și pe Grace să li se alăture. Stephanie era atât de prinsă cu clienții care intrau și ieșeau într-un flux continuu, cumpărând orice, de la balsam de buze la clăpari, încât fu șocată când se uită la ceas și văzu că trecuse deja de ora două. Se încruntă îngrijorată, dar se gândi că Melanie știa numărul de telefon de la magazin, în cazul în care apărea vreo problemă. Stephanie continuă să lucreze la casa

de marcat, în timp ce Candy Lee avea grijă de marfa de pe rafturile cu reduceri de preț. Dacă ritmul vânzărilor avea să rămână la fel, Stephanie se gândea să-l sune pe Patrick și să profite de oferta pe care i-o făcuse, de a trimite un angajat de la Maximum Glide în ajutorul ei. Era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă, dar ea și Candy Lee se străduiau din răsputeri să onoreze comenzile. Îngrozită de ideea asta, privi spre ușă chiar în momentul în care Melanie intră în magazin și se îndreptă grăbită spre partea din spate a magazinului. Avea obrajii înroșiți de vânt, părul ei lung atârna în șuvițe răvășite, iar zâmbetul vesel, care de obicei îi lumina fața, dispăruse. „Pauză de pipi", se gândi Stephanie, în timp ce o urma.

–Chiar mă întrebam ce-i cu voi. Eram gata să mă îngrijorez, zise Stephanie. Unde sunt fetele? Cred că au înghețat.

Stephanie se întoarse și dădu să se îndrepte spre ieșire pentru a le invita pe fete să intre și să se încălzească, dar Melanie o prinse de braț și o opri.

–Melanie! țipă Stephanie. Ce s-a întâmplat? Unde sunt fetele?

Melanie își lăsă ochii în jos, fixându-și privirea pe picăturile de apă ce se strângeau în jurul clăparilor ei. Clătină din cap, apoi o privi drept în ochi pe Stephanie.

–Speram să le găsesc aici, cu tine. Mi-am petrecut ultimele două ore căutându-le.

Stephanie simți cum inima îi cade din piept, apoi îi urcă la loc, iar sângele-i zvâcnește în gât. Încercă să vorbească, dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt. Scutură din cap, sperând că și-a imaginat vorbele pe care Melanie tocmai le rostise, dar expresia de pe chipul bonei îi contrazicea speranța. „Glenn? Nu putea fi el!" Melanie păru să-i citească gândurile.

–Sunt undeva pe muntele ăsta, schiază. Sunt sigură de asta; e imposibil ca tatăl lor să fi evadat din închisoare. Erau atât de entuziasmate că vor schia pe o pârtie albastră, încât cred că au uitat pur și simplu să mă aștepte la locul unde am convenit să ne oprim. Le-am văzut schiind până jos, apoi le-am pierdut din ochi preț de două, maximum trei minute. Când am ajuns la punctul de întâlnire, nu era nici urmă de ele.

Stephanie simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Și-ar fi dorit să moară și să se termine totul. Dar nu era genul care să renunțe așa ușor, mai ales când era vorba de copiii ei. Îi venea s-o strângă de gât pe Melanie, dar furia ei va trebui să mai aștepte. Trebuia să-și găsească imediat fetele, înainte de a fi prea târziu. Cu câteva minute mai devreme, ascultase un buletin meteo care nu aducea deloc vești bune. Auzise câțiva cumpărători spunând că, dacă buletinul meteo avea să se dovedească a fi corect, atunci telescaunul se va închide mai devreme.

Trecând la acțiune, Stephanie o luă la fugă spre birou, de unde își înhăță schiurile vechi, bețele și clăparii. Cunoștea muntele ca pe propria palmă. Dacă fetele ei se rătăciseră, nu avea să piardă vremea fără să facă ceva. O să le găsească, indiferent cât de mult îi va lua. Ieși în goană din birou, strigând spre Candy Lee:

–A apărut o urgență. Sună-l pe Patrick și roagă-l să trimită pe cineva să te ajute. Fetele s-au rătăcit pe munte!

Melanie se repezi după ea.

–Stephanie, nu poți ieși afară pe vremea asta. Furtuna se apropie mai repede decât au preconizat meteorologii. Am luat legătura cu patrula de pe pârtie și toată lumea le caută. Vor avea nevoie de mama lor atunci când vor fi găsite.

Ajunsă în parcarea din spatele magazinului, Stephanie se opri pe cărarea ce ducea spre telescaun, pentru a-și fixa

schiurile pe zăpada înghețată. Aruncă în fugă o privire spre Melanie și-i văzu chipul scăldat în lacrimi. Știa că e la fel de îngrijorată de soarta fetelor, ca și ea. Se aplecă spre ea și o îmbrățișă rapid.

–Nu pot *să nu* le caut, Melanie. Ele sunt tot ce am, zise Stephanie în timp ce își lega clăparii de schiuri.

Auzi clicul produs de prinderea clăparilor, semn că făcuse operațiunea corect, o împinse la o parte pe Melanie și se îndreptă spre telescaun. Mergea cât putea de repede, târându-și schiurile prin bucățile de gheață și nămolul maroniu. Un accident era tot ce-i mai lipsea la ora asta. Ajunsă la telescaunul numărul unu, Stephanie dădu să se arunce în scaun, dar fu oprită de un băiat care nu avea mai mult de optsprezece ani. Îl mai văzuse înainte, dar nu-și mai amintea cum se numește.

–Îmi pare rău, dar închidem telescaunul, îi spuse, proptindu-se în fața scaunului în care Stephanie se pregătea să urce. Ea scutură din cap.

–Nu, trebuie să urc. Fetele mele s-au pierdut. Patrula de siguranță le caută chiar acum. Stephanie observă expresia nehotărâtă de pe fața băiatului.

–Uite ce e, n-am să spun nimănui că m-ai lăsat să urc pe munte în asemenea condiții. Trebuie să ajung sus, te rog! strigă Stephanie. Fulgi imenși de zăpadă îi cădeau pe obraji în timp ce ea îl privea fix pe băiat. Se pare că ceva îl convinsese că cererea ei merita riscul, pentru că se dădu la o parte, iar scaunul se puse ușor în mișcare.

Îi trecură prin minte mii de gânduri în timp ce urca spre vârful muntelui. Dacă n-o să le găsească pe fete la timp? Vremea se înrăutățea de la un minut la altul, iar ele nu aveau cum să reziste pe un asemenea ger. Stephanie știa că Ashley înțelegea tacticile de supraviețuire de bază, pentru că ea însăși insistase ca fata să facă un astfel de curs anul trecut, când copilul o implorase, spunându-i lui

Stephanie că era de ajuns de mare să schieze pe o pârtie verde. Până la urmă, ajunseseră la un compromis. Ashley făcuse cursul, după care i se permisese să schieze pe unele pârtii verzi, cu condiția să aibă în permanență asupra ei celularul lui Stephanie. Oare de ce nu-i trecuse prin cap să le cumpere fetelor propriile lor telefoane? Ar fi putut suna după ajutor acum. Semnalul pe versantul muntelui era excelent, așa că acoperirea nu era o problemă. De ce, pentru Dumnezeu, nu le asigurase copiilor așa ceva? Își aminti de momentul când sosiseră prima oară la Hope House. Grace insistase să aibă asupra ei un celular, în cazul în care va avea nevoie să sune la urgențe. De ce, de ce, *de ce* fusese atât de iresponsabilă? Din cauza banilor, se gândi, tremurând în aerul înghețat. Fusese atât de fixată pe scopul ei de a le oferi fetelor o casă a lor, încât pierduse din vedere celelalte necesități și dorințe ale lor. Ashley îi ceruse un celular încă de acum câteva luni, dar Stephanie i-o tăiase scurt, spunându-i că era prea mică să aibă un telefon al ei și că ar fi o cheltuială de care ea nu avea nevoie. Cât de tare își dorea acum să fi cedat! Dar vorba proverbului, ce-i făcut e bun făcut. N-o ajuta la nimic să se gândească acum la ce ar fi trebuit să facă. Acum nu-și dorea nimic altceva decât să-și găsească fetele întregi. Se rugă în gând. „Te rog, ferește-le de primejdie, o să le cumpăr amândurora GPS dacă le găsesc întregi și nevătămate."

Telescaunul se opri ușor pe vârful muntelui. Stephanie sări efectiv jos și se lăsă să alunece pe pârtia acoperită de un nou strat de zăpadă, refăcând din memorie drumul. Ningea din ce în ce mai abundent. Își șterse ochelarii cu mănușa, chiar când ajunse la locul în care Melanie le văzuse ultima oară pe fete. Știa că fetele nu s-ar fi încumetat să meargă pe o pârtie neagră, așa că urmă ruta parcursă mai devreme de Melanie, sperând și *rugându-se* să le găsească poate ascunse în nămeții de zăpadă. Le-ar duce

înapoi la Snow Zone, unde aveau să bea ciocolată caldă, să-și încălzească mâinile în încălzitoarele chimice pe care le vindeau la magazin, în timp ce i-ar fi povestit lui Candy Lee cât de curajoase fuseseră. Măcar de s-ar întâmpla așa, se gândi Stephanie în timp ce parcurgea ultimul sfert din pârtie, fără să fi dat de vreo urmă a fetelor. Se oprea la fiecare cinci minute să le strige pe nume, dar nu se auzea decât vocea ei pierdută printre rafalele de vânt care biciuiau brazii.

Ochii i se umplură de lacrimi, care îi înghețară pe obrajii arși de vânt, în timp ce continuă să schieze, acoperind inclusiv zonele despre care știa că depășeau perimetrul în care fetele aveau voie să schieze. La ora asta, ar fi fost în stare să schieze și legată la ochi pe versantul Muntelui Everest dacă ar fi știut că asta îi va aduce fetele înapoi. Cerul după-amiezii era plumburiu, lumina zilei pierea treptat, zăpada cădea din ce în ce mai abundent, iar vizibilitatea scădea de la un minut la altul. Stephanie se gândi că erau condiții numai bune pentru declanșarea unui viscol. Oare de ce nu fusese mai atentă la buletinul meteo? În primul rând, de ce le permisese fetelor să vină pe pârtie, știind cât de aglomerată va fi? Fusese tâmpită, se purtase mai rău ca o bonă adolescentă. Gâtul i se uscase, iar inima îi bătea nebunește, în timp ce-și folosea fiecare strop de energie ca să-și croiască drum înapoi spre telescaun. Zărise scaunele atârnând goale de cablurile grele de care erau prinse, fără nici un pasager în ele. Deși știa că telescaunul era închis, Stephanie nu se va opri. Va împrumuta de la patrula de siguranță un snowmobil. Nu avea de gând să părăsească muntele până nu le găsea pe Amanda și Ashley. *În viață.* Cuvintele astea îi zgâriau creierul. *În viață. În viață. În viață.* Din senin, Stephanie fu cuprinsă de un sentiment de pace și bucurie. Fără să-și dea seama

de ce, avu brusc certitudinea că fetele erau în viață. Și nu doar că erau în viață, dar că erau și în siguranță.

Șocată cumva de această epifanie pe care tocmai o trăise, încercă să-și dea seama care era următoarea ei mișcare. Temperatura scădea vertiginos sub zero grade. Stephanie se opri în mijlocul furtunii, respiră adânc și se rugă să o ghideze cineva din ceruri în direcția corectă. De parcă ar fi fost controlată de o forță exterioară, își îndreptă vârfurile schiurilor spre Snow Zone, unde zări o mulțime de oameni adunați în fața magazinului. Într-o fracțiune de secundă, se întrebă cum poate cineva să facă acum cumpărături, când fetele ei dispăruseră. În scurt timp însă, logica începu să funcționeze din nou. Oamenii ăștia nu aveau nici cea mai mică idee unde se află copiii ei. La o adică, Stephanie era sigură că ei nu aveau nici cea mai mică idee în legătură cu ea sau cu viața ei. Și de ce le-ar fi păsat? Nu era altceva decât o administratoare de magazin, care părea depășită de situație când venea vorba de cei doi copii ai săi.

Ignorând frigul și faptul că ar fi trebuit să discute mai întâi cu cei din patrula de siguranță, Stephanie schie cât îi permise stratul de zăpadă, înainte de a se opri în mijlocul parcării și a-și da jos schiurile. Le lăsă acolo, în mijlocul parcării. Nu voia să deranjeze oamenii strânși în fața magazinului, așa că folosi intrarea angajaților. Odată ajunsă înăuntru, se repezi la ea în birou, unde formă numărul de urgență al patrulei de siguranță. Telefonul sună îndelung și, în cele din urmă, o voce robotică o instrui să formeze 911, dacă avea într-adevăr o urgență. Ce dracu'? Nu trebuia să fie cineva lângă telefon în cazul în care o persoană avea vreo urgență de raportat? Nu asta era ideea cu patrula de siguranță? Oare se aflau cu toții afară, în căutarea fetelor? Apăsă pe butonul de închidere, apoi zări cizmele ei negre, din piele, îmblănite, pe care le aruncase sub birou. Își scoase repede clăparii, își puse

o pereche de șosete uscate și se încălță în grabă, după care se repezi în magazin, unde descoperi zeci de oameni așezați în semicerc. Avea de gând s-o întrebe mai întâi pe Candy Lee dacă auzise ceva și apoi să meargă la ofițerul de serviciu din patrula de siguranță, să vadă dacă avea vreo veste în legătură cu fetele. Era mai rău ca într-un coșmar. Fetele ar trebui să se bucure de vacanța de Crăciun. Fuseseră atât de entuziasmate de aprinderea beculețelor din pomul de Crăciun! Oare cum era posibil ca o zi care începuse atât de bine să ia o întorsătură atât de îngrozitoare? Toate acele *dacă* îi provocau aproape o durere fizică. Nu-și putea imagina viața fără copiii ei. Nici măcar nu se putea gândi la așa ceva! *Pur și simplu, nu putea.*

Stephanie se grăbi să ajungă în fața tejghelei din magazin, unde le găsi pe Candy Lee și pe Melanie... *zâmbind.* Cum puteau zâmbi în asemenea momente? Era pe punctul de a le pune întrebarea asta, când deodată văzu spre ce... sau, mai bine zis, spre cine zâmbeau. Spre fetele ei. Care sorbeau din căni ciocolată fierbinte.

capitolul 6

Pe moment, Stephanie rămase încremenită când le văzu pe Amanda și Ashley în spatele tejghelei.

–Slavă Domnului că sunteți amândouă tefere! Ce s-a întâmplat? Unde, cine? strigă Stephanie.

Aruncă o privire în jur și-l descoperi pe Patrick, alături de câțiva angajați din echipa de la Maximum Glide, zâmbind cu gurile până la urechi. Se pare că cele două poznașe aveau o poveste de spus. Copleșită de ușurarea care o cuprinse în clipa în care își văzu fiicele întregi și nevătămate, Stephanie își croi drum în spatele tejghelei. Fața îi era scăldată în lacrimi de ușurare, iar inima îi săltă de bucurie când simți în nări mireasma pe care o știa și o iubea atât de mult. Mirosul dulce al șamponului Johnson's Baby le rămăsese în părul lor negru și lung. Stephanie slăvi în gând momentul în care avusese acea viziune a fiicelor ei vii și nevătămate. Se întâmplase exact așa cum știa că se va întâmpla. Avea să lase lucrurile cum erau. La o adică, era Crăciunul, iar ea încă mai credea în miracole. Candy Lee îi întinse un pachet cu șervețele și o cană plină de cacao cu lapte, din care se ridicau aburi fierbinți.

–O să ai nevoie de asta, îi spuse ea.

Stephanie își șterse lacrimile și luă o înghițitură de cacao.

–Bun, acum e momentul să aflu tot ce s-a întâmplat azi pe munte.

–Patrick ne-a salvat, mami! Chiar ne-a salvat și apoi a plâns, zise Amanda. Nu-i așa, Ashley?

Ăsta era ultimul lucru pe care Stephanie se aștepta să-l audă. Pentru o fracțiune de secundă, surprinse privirea lui

Patrick, care stătea în spatele grupului adunat să asculte povestea fetelor. El îi zâmbi. Oarecum. Simți cum inima i se umple de bucurie și dă pe-afară, asemenea unei fântâni arteziene. Îi zâmbi și ea lui.

–Nu cred că plângea. Cred că aerul era prea rece și de-aia, zise Ashley pe un ton atotștiutor, pe care numai un copil de zece ani îl poate avea.

Patrick își făcu loc prin mulțime și se opri în fața fetelor.

–De ce nu-i povestiți mamei voastre ce s-a întâmplat azi pe munte? Cred că va fi foarte mândră de voi două, adăugă el. Și în plus, v-ar putea ajuta să ieșiți din încurcătura în care v-ați băgat, zise el, zâmbind cu gura până la urechi.

–Ce, suntem în încurcătură? întrebă Amanda. Sper din tot sufletul că nu, pentru că eu, una, tot vreau să merg să văd cum se aprind luminițele de Crăciun.

Ashley avu o tentativă să spună ceva, dar ezită în momentul în care observă mulțimea din jurul ei strângându-se mai aproape. Deodată, păru timidă, aproape înfricoșată. Patrick îi observă ezitarea. Cu aplomb în voce, se adresă direct grupului adunat în jurul fetițelor:

–Cred că Ashley este copleșită. Dacă nu vă aflați aici ca să faceți cumpărături, ar fi mai bine să le dați câteva minute mamei și fetițelor ca să-și revină. Așa cum știți, copiii aceștia au avut o zi grea astăzi.

Patrick făcu o pauză, așteptând ca mulțimea să se împrăștie. Cel puțin două duzini de oameni părăsiră magazinul, nu înainte de a le ura succes fetelor și de a le felicita pentru fapta lor. Cei câțiva oameni rămași erau angajați la Maximum Glide. Patrick se întoarse spre Stephanie:

–Dacă nu te superi, câțiva angajați de-ai mei ar vrea să rămână și să audă restul poveștii, mai ales că s-au implicat direct în căutarea fetițelor.

Stephanie privi spre Ashley.

–Numai dacă ești și tu de acord? Dacă nu afla mai repede ce se întâmplase cu fetele ei azi, avea de gând să le ia în birou, unde ar fi putut avea câteva clipe de intimitate.

–Nu mă deranjează, mamă, zise Ashley.

–Bine, atunci dați-i drumul și spuneți ce s-a petrecut azi, pentru că nu cred că mai rezist nici măcar un minut. Am crezut că mor de teamă, de mai bine de-o oră stau cu inima la gât, zise Stephanie sperând că va accelera puțin povestea asta care părea să se lungească din ce în ce mai mult.

–O așteptam pe Melanie la semn, când am auzit, și eu și Amanda, un urlet foarte puternic. Venea dinspre clădirea în care sunt ținute mașinile de netezit zăpada. Ashley zâmbi.

–Atunci, ne-am luat după urlet. Am ajuns chiar în clădire, așa că nu ne-a fost prea frig, doar că Amanda avea nevoie la toaletă.

–Da, dar nu aveam unde să mă spăl pe mâini, așa că... n-am mai făcut, completă Amanda. Se auzi un val de râsete printre angajații care le ascultau pe fete.

–Continuă, o încurajă Stephanie.

–Am descoperit de unde veneau urletele. Ashley privi spre Patrick. O să fie bine, nu-i așa?

–Da, datorită ție și surorii tale, zise Patrick. Acum, haideți, n-o mai țineți în suspans pe mama voastră.

–Așa, deci odată ce-am ajuns în clădire, am mers în direcția dinspre care se auzeau urletele. Și atunci am descoperit-o pe cățelușa mămică. Era așa de tristă, avea privirea aia, știi? Așa că am așteptat să nu mai plângă, dar apoi am văzut un cățeluș mic și apoi încă unul, care tocmai încerca... să iasă din burtica mamei. De-aia plângea, pentru că o durea atât de tare. Amanda l-a învelit pe cățeluș cu jacheta ei.

– Și l-am și mângâiat pe cap, îi informă Amanda.

Ashley râse către surioara ei.

– Da, și cățelușul a fost bine. Dar mămica lui încă plângea și atunci am ajutat-o într-un fel.

Stephanie nu știa ce urma să audă, dar avea o presimțire că va fi apogeul zilei.

– Eu m-am uitat pe Animal Planet și am văzut o emisiune cu niște pui de tigru. Omul din emisiune a scos cu mâna lui tigrișorii, așa că am făcut și eu la fel și a mai ieșit un cățeluș, iar mămica s-a oprit din plâns. A lins cățelușul și noi i-am dat să mănânce batoanele noastre de cereale. Am topit împreună cu Amanda niște zăpadă și i-am dat să bea. Da, și după ce a avut toți puii lângă ea, mămica i-a lins și le-a dat să sugă. Am pus jachetele noastre peste ei, ca să nu înghețe. Apoi am vrut să merg s-o caut pe Melanie, ca să ne ajute cu puii, dar când m-am uitat după ea, n-am văzut-o nicăieri. Începuse deja să ningă foarte tare. Și mi-am amintit ce am învățat la orele de supraviețuire. Ne-au spus că trebuie să stăm acolo unde e adăpost și asta am și făcut.

Ashley povesti totul de parcă asta ar fi făcut orice copil de zece, respectiv șapte ani, în fiecare zi.

Angajații izbucniră în aplauze zgomotoase, unii strigându-i lui Ashley: „Bravo!“, „Ești o eroină!“, „Poți schia oricând alături de mine!“ Ashley păru surprinsă de toată această atenție îndreptată asupra ei. Zâmbi în timp ce câțiva angajați se opriră să o îmbrățișeze, înainte să plece. Stephanie privi uimită cum fiica sa le accepta mulțumirile, de parcă ar fi fost un eveniment absolut normal, care se petrecea în fiecare zi. Pe moment, Stephanie nu prea știa cam ce ar fi trebuit să creadă despre toate astea. Cum era posibil ca fiica ei de zece ani să fi ajutat la nașterea unui cățeluș? Și nu numai asta, dar își amintise și ce avea de făcut într-o situație de urgență, în timpul unui viscol.

Simți că-i dau iar lacrimile. Era extrem de mândră de ambele sale fiice, de felul în care își folosiseră mintea într-o situație în care majoritatea copiilor de vârsta lor nu ar fi avut nici cea mai mică idee ce să facă. Iar Patrick de unde și cum apăruse în toată povestea asta?

–Nici n-am cuvinte să vă spun cât de mândră sunt de voi două. Sunt sigură că biata cățelușă a fost foarte recunoscătoare că v-ați făcut apariția în momentul acela, dar asta tot nu vă scuză de faptul că nu ați așteptat-o pe Melanie. Amândouă știți cât de important e pentru mine să știu de voi, nu-i așa?

Fetele încuviințară din cap, la unison.

–Bine, dar cum rămâne cu faptul că trebuie să-i ajutăm pe cei aflați la nevoie? Nu ne-ai învățat tu că asta fac oamenii buni, bine-crescuți? întrebă Ashley cu o expresie uimită întipărită pe chip.

„Oh, Doamne!“ Stephanie se gândi că nu era momentul să detalieze aspectele morale ale aceste lecții. O să aștepte până vor ajunge acasă și acolo vor putea discuta lucrurile în liniște. Deocamdată, era pur și simplu ușurată că erau în viață și nu păreau câtuși de puțin marcate de experiența asta. Stephanie trebuia să afle care fusese rolul lui Patrick în găsirea fiicelor ei. Cum nu părea prea dornic să spună partea lui de poveste, ea se întoarse spre el. Pentru o fracțiune de secundă, se fâstâci. Era atât de sexy, cu părul lui negru, răvășit de vânt, puțin mai lung față de cum îl purta de obicei. Și ochii aceia albaștri. Mă rog, știa că s-ar putea pierde în ei dacă i s-ar fi dat ocazia, dar acum nu era momentul. Patrick chicoti.

–Am avut un noroc chior, crede-mă. Când m-a sunat Candy Lee și mi-a spus că fetele au dispărut, furtuna tocmai începea, așa că n-am vrut să risc mergând cu un snowmobil. Am luat telescaunul până la garaj, unde ținem mașinile Snow Cats. Le-am găsit pe fete acolo,

având grijă de cățeluși. Am luat puii și fetele în mașină; pe fete le-am lăsat aici, după care am dus animalele la un amic de-al meu care e veterinar. La întoarcere, am trecut pe-aici ca să mă asigur că v-ați întâlnit. Sfârșit.

–N-am cuvinte să-ți mulțumesc. Am fost teribil de îngrijorată din cauza lor, zise Stephanie, după care se opri. Știu că nu ai copii, așa că probabil că n-ai nici cea mai vagă idee cum e să știi că e posibil să nu-i mai vezi niciodată. Patrick, îți mulțumesc din suflet. Nici n-ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine.

–Atâta timp cât nu-ți vine vreo idee caraghioasă în legătură cu viitorul, e-n regulă, zise el.

Șocul pe care-l simți la auzul cuvintelor lui făcu repede loc furiei. Fără să-i pese că-i era șef și că era omul care tocmai îi salvase fiicele, Stephanie se trezi că practic se sufocă de furie. Cum îndrăznea? Și asta în fața fiicelor sale, în fața lui Candy Lee și a lui Melanie! Își înghiți cuvintele veninoase pe care și-ar fi dorit să i le arunce în față, înainte să se facă de râs. Stephanie inspiră adânc, cât de adânc fu în stare, după care, cu ochii scânteindu-i de furie, spuse:

–Domnule O'Brien, crede-mă că orice „idei caraghioase" aș fi avut în legătură cu tine, mi-au fost complet șterse din memorie. Și acum, dacă nu te superi, am să-mi duc fetele acasă să se schimbe de hainele astea ude și-apoi mergem să vedem luminițele de Crăciun. Se duse la ușa magazinului și întoarse semnul pe care scria DESCHIS pe partea pe care scria ÎNCHIS.

–Nu poți face asta! Mai sunt două ore până când trebuie să închidem magazinul. Nu știu ce gândești tu, dar afară mai sunt oameni dornici de cumpărături, înainte de a-și încheia ziua. N-ai cum să pleci așa. Sunt bani pe care trebuie să-i încasăm, și nu aștept altceva de la tine decât să stai aici și să-ți faci treaba. Că dacă nu..., adăugă el.

Deși știa că Patrick nu are mai mult tact decât un șarpe cu clopoței, comportamentul lui ticălos nu i se păru deloc scuzabil. O dată în viață, Stephanie refuză să lase un bărbat să o trateze așa, obligând-o să i se supună. Fără să se mai gândească mult, îi strigă:

–Că dacă nu, ce?

Știu imediat că replica ei îl luase prin surprindere, se vedea asta cu ochiul liber. Nările lui fremătau, de parcă era un taur furios. Cunoștea reputația lui Patrick de șef dur și exigent, dar asta nu o pregătea în nici un fel pentru cuvintele pe care el i le scuipă în față. Își frecă barba țepoasă și își coborî glasul. Stând cât se poate de aproape de ea, îi spuse:

–Că dacă nu, facem așa. Stai acasă următoarele patru săptămâni. Petrece puțin timp liber cu copiii tăi.

Stephanie simți cum sângele îi năvălește în cap, pulsându-i dureros în tâmple. Înainte să apuce să deschidă gura, Patrick se aplecă spre urechea ei și îi șopti:

–Fără plată.

capitolul 7

De parcă ar fi trecut brusc pe pilot automat, Stephanie le luă pe fete de mână și le târî practic de pe scaunele pe care stăteau. Porni ca o vijelie spre biroul ei. Furia o consuma, apoi dispăru la fel de repede cum apăruse, lăsând loc senzației de umilire. În câteva secunde, îi pierise tot cheful, nu mai avea nici o sclipire în ea. Ca un balon care se dezumflă, simți cum dispare din ea orice emoție, orice cuvânt, orice gând. Își luă geanta din sertarul de jos și cheile dintr-un cârlig prins în perete. Se uită repede în jur, verificând dacă nu lăsase în urma ei ceva de valoare. Din fericire, doar ea știa cât era de orgolioasă.

–Ce naiba s-a întâmplat dincolo? șopti Melanie.

Stephanie scutură din cap.

–Nu acum. Trebuie să ies de-aici.

–Vrei să iau eu fetele? întrebă Melanie. Realizând enormitatea cuvintelor, din spatele comentariului său relativ inocent, Melanie înghiți în sec. Vreau să spun că pot să le duc la pomul de Crăciun, împreună cu tine, ca să ajut.

–Mulțumesc, dar prefer să îmi petrec seara cu fetele. Îmi pare rău, nu-i vina ta, e...

Privirea i se plimbă de-a lungul holului, spre zona din față a magazinului, unde Patrick o muștruluia pe Candy Lee. Melanie îi urmări privirea.

–Înțeleg. Bine, atunci eu o să plec. Mă suni dacă ai nevoie de ceva, indiferent de ce e vorba, ne-am înțeles?

Cuvintele lui Melanie o aduseră înapoi la realitate, la realitatea aceea în care chiar avea nevoie de un prieten alături.

–Nu, nu pleca, adică nu pleca de una singură. Vino cu noi la ceremonia de aprindere a luminilor de Crăciun.

Așa, a zis-o. Urmase sfatul pe care i-l dăduse Grace. Când ai nevoie de ajutor, de un prieten, de o îmbrățișare – cere și vei obține. Melanie se lumină imediat.

–Speram să zici asta. Nu vreau să fii singură – nici tu, nici fetele – în seara asta.

Stephanie încuviință din cap, apoi se îndreptă spre ieșirea din spate, rezervată angajaților, urmată îndeaproape de Amanda și de Ashley.

–Vii cu noi, în mașină? întrebă Stephanie în timp ce ieșeau în aerul înghețat de afară.

Fulgii de zăpadă cădeau în fuioare, reflectându-se în lumina albăstruie a felinarelor din parcare. Vântul înghețat îi spulbera șuvițele de păr în timp ce traversa parcarea aproape goală, îndreptându-se spre mașina lor, o vechitură care aproape că o făcea să zâmbească ori de câte ori o vedea. Strânsese cureaua și economisise timp de trei luni ca să-și poată cumpăra propria mașină. Până nu demult, ea și fetele circulaseră cu autobuzul, dar acesta nu trecea pe la McDonald's și nici nu venea când li se făcea lor poftă de înghețată. Fusese atât de mândră când cumpărase mașina – prima ei achiziție majoră, făcută din banii pe care îi câștigase singură. Dar acum, în timp ce-și scotocea buzunarele căutând cheia pe care tocmai o avusese în mână cu câteva minute în urmă, văzu autovehiculul așa cum era în realitate. Un hârb amărât, vechi de aproape douăzeci de ani, care abia se mai mișca. „Cam așa, ca mine", se gândi ea, în timp ce deschidea portiera din spate, făcându-le loc fetelor.

În mod surprinzător, nici una nu comentase nimic din momentul în care Patrick îi șoptise acele cuvinte dure, moment la care fuseseră și ele de față. Apoi, brusc, își dădu seama! Nu vorbeau pentru că le era *frică!* Chiar dacă

nu auziseră efectiv cuvintele, le intuiau din comportamentul ei. Petrecuseră atâția ani stând ca pe ace în prezența tatălui lor, încât le intrase în sânge să reacționeze așa atunci când vedeau un bărbat și o femeie în timpul unui conflict! Din cauza asta era furioasă. Nu mai fusese de foarte, foarte mult timp atât de furioasă. Mânia îi pulsa prin vene, iar sângele îi zvâcnea la fiecare gând care-i trecea prin minte. Din fericire, nimeni nu-i putea citi gândurile. Inspiră adânc și se urcă la volan. Nu era bine să se lase purtată de val, mai ales pe o vreme ca asta și în prezența fetelor, aflate pe bancheta din spate. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

– V-ați pus centurile?

Fetele încuviințară din cap. Melanie se urcă pe locul din dreapta, iar Stephanie se bucură că o invitase sau, mai bine zis, că acceptase oferta ei de a o însoți. Tânăra își puse mâna înmănușată pe mâna rece a lui Stephanie.

– Putem discuta mai târziu, zise Melanie.

Stephanie clătină ușor din cap.

– Hai să le ducem acasă pe viitoarele noastre veterinare, să-și schimbe hainele. Apoi cred că ar trebui să mergem toate la o pizza, după ce se aprind luminițele de Crăciun.

Stephanie aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare. Ambele fete zâmbeau, și atunci, chiar în clipa aceea, se făcu liniște în lumea ei. În timp ce ieșea din parcare, gândurile lui Stephanie zburară spre grozăvia care tocmai avusese loc la Snow Zone. Era cel mai prost moment posibil pentru ca așa ceva să se întâmple, dar o să încerce să-și scoată din minte povestea asta, cel puțin în acea seară. Le era datoare fetelor, măcar să încerce să se poarte de parcă totul era în regulă. N-avea să-i fie prea greu să se prefacă, mai ales că era expertă în așa ceva. Amanda fu prima care rupse tăcerea.

–Mami, putem merge la Burger King în loc de pizza?

„Copiii", se gândi Stephanie, în timp ce conducea cu atenție vechiul Ford, pe drumul îngust ce cobora de pe coasta muntelui.

–Cred că ar trebui să discuți mai întâi cu sora ta.

–Ei, ce zici? o întrebă Amanda pe Ashley.

–Mami, spune-i că trebuie să formuleze propoziții complete. Când o să fii în clasa a patra, doamna Yost n-o să-ți permită să vorbești așa, dacă o să fii la ea în clasă. Nu-i așa, mami?

–Presupun că e adevărat ce spui. Dar nu i-ai răspuns Amandei la întrebarea pe care ți-a pus-o, zise Stephanie, tachinând-o, mirându-se și ea că putea să se joace cu fetele, dată fiind situația dificilă în care Patrick O'Brien o băgase.

–Burger King e o idee bună, dar singurul motiv pentru care Amanda vrea să mergem acolo este jucăria aia Dora Exploratoarea pe care o dau la meniul pentru copii, explică Ashley. E prea mare pentru chestii d-astea.

–Iar tu ești prea mare ca să dormi cu iepurele ăla vechi și urât pe care-l ai de când lumea. Nu-i așa, mami? întrebă Amanda.

Era la vârsta la care avea nevoie de susținerea mamei sale în aproape orice zicea. De obicei, era amuzant, dar acum, Stephanie încerca să conducă atent în condițiile în care afară aproape că se stârnise viscolul, și nu era amuzant deloc.

Melanie se întoarse spre ele, aplecându-se în scaunul pe care stătea.

–Haideți să o lăsăm pe mama voastră să se concentreze la drum. Bine, fetelor? Carosabilul este extrem de alunecos la ora asta.

–E adevărat, mami? întrebă Amanda.

Stephanie nu se putu abține și izbucni în râs.

–Da, Melanie are dreptate. Ce-ar fi să ne jucăm de-a *Cine tace mai mult*, măcar până ajungem acasă. Câștigătorul primește o înghețată cu ciocolată.

Cuvintele ei fură întâmpinate de liniște. Zâmbi spre Melanie.

–Amândouă câștigă jocul ăsta de fiecare dată când îl jucăm, îi explică ea.

Știa prea bine că fetele își doresc să vorbească, dar, în același timp, erau foarte competitive. Mai repede și-ar fi mușcat limbile decât să vorbească vreuna prima. Restul călătoriei spre casă se desfășură în tăcere. Stephanie voia să se bucure de seara asta cu fetițele ei pentru că, după cum stăteau lucrurile, avea să treacă ceva timp până va avea iar parte de o seară liberă. Dat fiind că acum era șomeră, va trebui să se agite puțin ca să-și găsească o slujbă, mai ales în perioada asta a anului. Deși avea ceva bani puși deoparte pentru avans, nu voia să se atingă de ei decât dacă era absolut necesar. Încă mai spera din tot sufletul că va reuși să le dăruiască fetelor propriul cămin, de Crăciun. Probabil că va trebui să sacrifice patul din lemn alb, dar asta nu era o problemă atâta timp cât vor avea propria casă. Stephanie își parcă Fordul lângă scările de-afară, care duceau spre apartamentul ei. Fetele cunoșteau foarte bine regulile jocului *Cine tace mai mult*. Ca la un semnal, porniră amândouă în sus, pe scări.

–Cred că jocul *Cine tace mai mult* e pe cale să ia sfârșit, oficial, zise Melanie, așteptând-o pe Stephanie să descuie.

Fetele năvăliră pe ușă.

–Nu sunt prea mare ca să dorm cu iepurașul. Mama mi-a zis că ea a dormit cu un diavol tasmanian de pluș până a împlinit paisprezece ani, așa că n-ai dreptate!

–Bine, păi atunci e în regulă dacă vreau premiul cu Dora Exploratoarea din meniul pentru copii.

Drept răspuns, Ashley o bătu afectuos pe umăr pe Amanda.

– Presupun că e în regulă. Oricum, eu doar te tachinam. Și mie îmi place Dora, da' să nu mă spui la școală. Promiți solemn? întrebă Ashley.

Fetele își uniră degețelele mici și apoi își strânseră mâinile.

– Bine, hai să ne schimbăm. Vreau să văd copacul, dar mai întâi vreau să mănânc ceva. Azi n-am mâncat nimic la prânz, îi explică Ashley mamei sale.

– Îmi pare rău. O să vă luați revanșa la cină. Acum mergeți repejor și schimbați-vă în ceva călduros, spălați-vă pe dinți și pieptănați-vă înainte să plecăm. Aveți zece minute la dispoziție, altfel ratăm aprinderea luminilor de Crăciun.

Fugiră amândouă la ele în dormitor, trântind ușa în urma lor. În bucătărie, Stephanie turnă Coca-Cola în pahare pentru ea și Melanie.

– Vrei să-mi spui ce te-a făcut să ieși așa în goană din Snow Zone? Știu că idiotul ăla îngâmfat ți-a zis ceva care te-a înfuriat, zise Melanie înainte să ia o înghițitură de Cola.

Stephanie se gândi să nu-i spună nimic, dar chiar avea nevoie să discute cu un prieten. Chiar dacă fetele îi scăpaseră din mână azi, ea avea în continuare încredere totală în Melanie.

– Mi-a spus să rămân acasă următoarele patru săptămâni. Mi-a zis că am nevoie să petrec timp cu copiii. Apoi a adăugat că acest concediu prelungit va fi unul fără plată.

Melanie deschise gura și o închise de câteva ori înainte să poată articula cuvintele.

– Ticălos nemernic și viclean ce este! Cum și-a permis așa ceva?

–El e șeful, chestie de care îi place să-mi amintească tot timpul. De-asta și-a permis.

Stephanie bău îndelung din paharul cu Cola.

–Într-o vreme, credeam că e un tip foarte drăguț, poate puțin necizelat. Acum cred că e un ticălos răutăcios și nesuferit, care chiar are nevoie de o viață personală.

–Nu-mi vine să cred că a putut să-ți facă una ca asta, mai ales în perioada asta a anului. Nu numai că Snow Zone va fi superaglomerat, dar tu ai doi copii pentru care trebuie să cumperi cadouri de Crăciun.

–Da, cam așa cred și eu. Dar știi ce m-a înfuriat cel mai tare?

–Spune-mi, zise Melanie.

–Fetele s-au speriat. Au văzut că m-am supărat după ce am vorbit cu ticălosul ăsta care se dă mare și tare. A fost ca pe vremuri. De fiecare dată când tatăl lor o lua razna și începea să bată câmpii, ele se închideau în ele, sperând să nu cumva să-l supere. Exact așa s-au purtat și azi când domnul Patrick O'Brien s-a suit pe piedestalul lui și mi-a dat cu tifla. Poate să mă concedieze dacă vrea, poate să mă lase în concediu fără plată sau orice altceva. El e șeful. Dar nu are dreptul să-mi sperie copiii! N-o să-i permit una ca asta și puțin îmi pasă dacă o să mă concedieze că am plecat mai devreme azi. Fetele au văzut deja destule la viața lor.

–Nu crezi că ar trebui să-l implici pe Max în toată povestea asta? La urma urmelor, el este adevăratul tău șef. Este și șeful lui Patrick, dacă e s-o luăm așa. El *deține* Maximum Glide și fac pariu că Grace ar avea și ea ceva de spus referitor la talentele manageriale de doi bani ale lui Patrick, ca să nu mai vorbim de felul în care s-a purtat cu tine.

–Nu, nu vreau să fac asta. Și-n plus, cred că e o chestie personală. Știi că am ieșit cu Patrick de câteva ori; din

diverse motive, se pare că nu a mers și, de-atunci, așa se poartă cu mine. Nu vreau să-l implic pe Max, și cu atât mai puțin pe Grace, mai ales acum, că e însărcinată. O să mă descurc eu cumva; oricum, mulțumesc de ofertă. E bine să ai un prieten care să te susțină, așa cum faci tu.

Stephanie își duse un deget la buze, punând capăt discuției. Fetele așteptau gata de plecare, în fața ușii de la intrare.

–Ne-am spălat pe dinți și ne-am pieptănat, exact cum ne-ai zis să facem, o informă Amanda. Stephanie se aplecă și le sărută pe creștet – părul lor era strălucitor, pieptănat cu grijă.

–Sunteți niște copii buni, adăugă ea.

Și chiar erau. Cu excepția câtorva momente, când nu picau de acord pe un subiect oarecare, fetele se înțelegeau de minune.

–Și acum, cred că e timpul să vedem bradul uriaș care ne așteaptă la Maximum Glide. Sunteți gata?

–Da, da, da! strigă Ashley, coborând în fugă scările.

–Ai grijă, treptele sunt alunecoase, zise Melanie și o luă de mână pe Amanda, înainte ca aceasta să alunece și să se lovească.

Era ultimul lucru de care avea nevoie Stephanie în momentul ăsta. Odată îmbarcate înapoi în mașină, cu fetele pe bancheta din spate, purtând amândouă centurile de siguranță, Stephanie simți că începe să se relaxeze. Știa cât de mult așteptaseră fetele seara asta. Indiferent ce probleme aveau să vină a doua zi, era, mai întâi de toate, mamă. O seară petrecută în oraș cu fetele avea să-i facă treaba mult mai ușoară, mai târziu.

capitolul 8

Patrick îi dădu liber lui Candy Lee, ca și celorlalți angajați de la Maximum Glide. Trecuse mai mult de o oră de când se afla acolo și, după cum se vedea treaba, vremea rea alungase orice urmă de cumpărător. Stephanie avusese dreptate să închidă mai devreme Snow Zone, chiar dacă motivele pentru care procedase așa nu erau cele mai corecte. Nu putea să plece pur și simplu, ori de câte ori avea ea chef. Avea o responsabilitate față de Maximum Glide și față de el. Chiar dacă nu era el cel care-i semna cecul la sfârșitul fiecărei luni, fără el nu s-ar fi bucurat de o poziție atât de confortabilă în complexul turistic la care lucra. De obicei, un angajat avea nevoie de câțiva ani buni de muncă pentru a ajunge în poziția de manager. Și, fiindcă era bună în ceea ce făcea, el îi dăduse credit, chiar și după greșeala pe care o făcuse anul trecut, în urma căreia rămăsese totuși pe aceeași poziție. Era dedicată muncii sale, venea întotdeauna la timp și nu se plângea niciodată când o ruga să facă lucruri pe care, în mod normal, le-ar fi făcut un angajat de la depozit. Era foarte dedicată în tot ceea ce făcea. Curăța chiar și toaleta angajaților în fiecare seară, înainte să plece.

Îi venea și acum să se dea cu capul de pereți pentru comentariul pe care-l făcuse, despre cum să nu-și facă vreo „idee caraghioasă" în legătură cu viitorul lor. Habar n-avea de unde scosese chestia asta, dar îi venea să-și tragă una dacă asta i-ar fi garantat că își poate retrage cuvintele. Stephanie nu dăduse nici un semn că ar vrea să aibă de-a face cu el, după ultima întâlnire pe care o avuseseră. *El* era cel care hotărâse că ea nu era

cea mai bună bucățică de pe piață. Patrick oftă. Dacă mama lui sau cele trei surori ale sale ar avea cea mai mică bănuială că el folosește termenul „bucățică" atunci când vorbește despre o femeie, l-ar lega în funii și l-ar însemna cu fierul roșu. În realitate, chiar nu gândea în termenii ăștia. Era doar un cuvânt pe care băieții îl foloseau atunci când încercau să se dea mari și tari. Iar el întotdeauna încercase să fie ca toți ceilalți atunci când ieșea cu prietenii săi în oraș. Max era singurul care îl cunoștea cu adevărat, care știa că se ascunde în spatele acestei măști pe care o prezenta lumii. Era educat și destul de inteligent, dar asta nu îl ajuta întotdeauna, deși, trebuia să recunoască, atributele astea fuseseră o adevărată binecuvântare în câteva situații în care avusese de-a face cu distribuitori și clienți furioși. Știa ce investiții trebuie făcute și care erau sortite eșecului. Max avea încredere în deciziile luate de el, dar de data asta știa că Max ar fi foarte supărat pe el, dacă ar afla cum o tratase pe Stephanie. Indiferent cât de mult îi displăcea situația, va trebui să și-o asume.

Nu plănuise să fie de față la aprinderea luminițelor din pomul de Crăciun, dar știind că Max și Grace vor fi de față, ca să nu mai vorbim de Stephanie și fiicele sale, se gândi că ar da bine dacă managerul complexului nu s-ar eschiva de la cel mai tare moment al sezonului, în Telluride. În plus, nu voia ca Stephanie să aibă ocazia să ajungă la Max și Grace, înainte ca el să aibă o șansă de a le explica ce se întâmplase.

Conștient de faptul că o oră în plus sau în minus nu avea să schimbe situația vânzărilor din ziua aceea, începu să facă inventarul și să se pregătească de plecare. Candy Lee aranjase toată marfa pe rafturi, având grijă să aducă produse noi acolo unde nu mai erau de-ajuns. Cineva trebuie să facă asta dacă Stephanie nu mai e acolo,

îi spusese ea. Continuase să bată câmpii, povestindu-i ce manager bun era Stephanie și că nu ar învinui-o dacă și-ar da pur și simplu demisia după faza de azi. Într-o zi, o să-i spună puștoaicei ăsteia să-și țină opiniile pentru ea. Dar o plăcea, îi amintea de Shannon, în vremurile bune. Candy Lee avea... *curaj*, iar el admira asta la ea. În secret, spera ca asta să se prindă, asemenea unui virus, și de managerul magazinului. Uneori, era mult prea ascultătoare. N-ar fi recunoscut asta, dar azi chiar îl luase prin surprindere când plecase în mijlocul turei. Avusese ceva tupeu ca să facă una ca asta. Probabil și el ar fi procedat la fel dacă ar fi fost în locul ei. Ceea ce nu era cazul, își reaminti el. El avea treaba lui și și-o făcuse așa cum trebuia să fie făcută. Ar fi putut să nu includă partea cu viitorul lor, dar cuvintele îi ieșiseră pur și simplu din gură. De ce spusese așa ceva – asta era altă poveste, la care nici măcar nu voia să se gândească. În nici un caz. Îi plăcea viața lui, așa cum era. Fără complicații, fără copii care să complice complicațiile, mai ales fără copii care să-i sfărâme inima în milioane de bucăți, așa cum făcuse Shannon la moartea ei, distrugându-i pe Colleen, Mark și Abby. Era prea multă durere pentru un singur om, ca să poată tolera așa ceva.

Închise calculatorul, scoase raportul din casa de marcat, numără banii, cecurile și cecurile de călătorie. După ce termină, făcu totalul încasărilor pe ziua aceea și rămase impresionat. De obicei, Stephanie depunea banii la bancă, în drum spre casă. De data asta, avea să facă el operațiunea asta, mai ales că se simțea dator față de ea. După ce ștampilă toate cecurile și trecu seria conturilor bancare pe spatele lor, le puse pe toate în geanta în care ținea banii și actele pentru bancă.

Terminând activitățile obișnuite înainte de închiderea magazinului, Patrick se duse în birou, ca să se asigure

că nu rămăsese nimic nerezolvat. Deschise ușa, aruncă o privire înăuntru și nu observă nimic nelalocul lui. Își plimbă mâna de-a lungul peretelui, bâjbâind după întrerupător, când lumina verde, intermitentă, a robotului de la telefon îi atrase atenția. La naiba, nu putea pleca fără să asculte mesajele primite în ziua aceea. Ar putea fi importante și, în lipsa lui Stephanie, ar trebui să le preia el, în cazul în care era ceva ce necesita rezolvare imediată. Apăsă pe buton. O voce feminină, monotonă anunță: „Aveți cincisprezece mesaje".

–Ce naiba? Apăsă pe butonul de derulare înainte de câteva ori, pentru că majoritatea apelurilor erau de la distribuitori, clienți și alte departamente ale complexului Maximum Glide. Era pe punctul de a apăsa pe butonul STOP, când auzi o voce caldă, dar cu inflexiunile inconfundabile ale omului de afaceri, care îi dădu senzația că femeia căreia îi aparținea se afla chiar în cameră. „Bună, Stephanie, sunt Jessica Rollins. Am câteva vești bune pentru tine. Sunt aproape sigură că proprietarul casei din Placerville o să accepte oferta ta. Dacă norocul va ține cu tine în continuare, cred că pot încheia înțelegerea cu el înainte de sfârșitul anului. Sună-mă cât poți de repede. Cred că până la urmă tu și fiicele tale vă veți putea bucura de un Crăciun fericit. Ah, să nu uit, vezi că banca vrea să verifice informațiile referitoare la statutul tău de angajată. Pe cu..." Robotul se opri.

Patrick aprinse din nou lumina. Deschise un sertar, căută o hârtie pe care să scrie mesajul, dar rămase blocat. În sertarul de sus, era o bucată aurie de panglică și un bilet la film. Îl luă pentru a citi titlul filmului. Își plimbă degetele peste panglica moale, aurie, apoi puse obiectele la locul lor. Nu era de bine. Chiar nu era. Cu toate acestea, buzele i se arcuiră într-un zâmbet larg. Păstrase panglica de la cutia de bomboane pe care i-o

făcuse cadou și biletele erau cele de la filmul pe care-l vizionaseră la ultima lor întâlnire. Era chiar filmul *acela* care-l pusese pe el pe fugă. Probabil că pusese lucrurile astea în sertar a doua zi, după care uitase cu desăvârșire de ele. Femeile fac chestii de genul ăsta. Păstrează lucruri care nu au nici o valoare și nici o însemnătate. Cel mai probabil că Stephanie uitase că le pusese acolo. Oare să i le ducă sau mai bine să le lase așa cum le-a găsit? Nu voia ca ea să creadă că-i scotocește prin lucruri, dar avusese nevoie de o hârtie pe care să scrie mesajul de la Jessica Rollins, ca nu cumva să-l uite. Găsi o hârtiuță post-it fără nimic scris pe ea. Mai ascultă o dată mesajul, notă informațiile cât putu de bine, apoi îndesă hârtiuța în buzunarul hainei. Jessica asta nu lăsase nici un număr la care să poată fi găsită, dar Patrick se gândi că Stephanie lucrase cu ea și, în consecință, probabil că îi știa numărul de telefon. Închise sertarul, stinse lumina și plecă, ieșind pe ușa angajaților.

Își lăsase jacheta în clădirea Snow Cat; spera ca unul dintre băieții care lucrau acolo să o găsească și să-și dea seama că era a lui. Jachetele astea marca Spyder costau o avere. Parcarea era în întregime acoperită de zăpadă. Ce n-ar fi dat să aibă acum un colac gonflabil pentru zăpadă. Ar prinde o viteză prin parcarea asta de-ai zice că nu-i adevărat. Prin fața ochilor îi trecu imaginea celor două fetițe îmbrăcate în jachete galbene, fosforescente, și se întrebă dacă trăiseră vreodată bucuria de a luneca pe zăpada proaspăt căzută, într-o parcare goală. Ceva îi spunea că nu avuseseră parte de prea multe bucurii în viața lor. Gândindu-se la asta, simți un nod în gât. „La naiba! Nu sunt croit pentru așa ceva!"

Da, fetițele astea erau dulci ca niște ciocolate calde, ornate cu cea mai gustoasă frișcă posibilă. Când auzise azi că erau date dispărute, îi sărise inima din piept, deși

nu spusese nimănui acest lucru. Din momentul în care aflase, prioritatea lui fusese să ajungă la clădirea în care erau parcate autovehiculele Snow Cats. Știa că dacă se urcă la volanul unei astfel de mașini, are toate fronturile asigurate: funcționa ca un vehicul de teren, făcând față cu ușurință muntelui, inclusiv pe pârtiile negre. În plus, era echipată cu faruri foarte puternice și cu un sistem de încălzire performant. Din fericire pentru el și fete, dar și pentru câini – n-avea cum să uite de proaspăta mămică și puii ei –, nu fusese nevoit să meargă prea departe. Privind înapoi, acum i se părea că totul se aranjase așa cum trebuia.

Sări în Hummer, dădu drumul la căldură la maximum, după care părăsi parcarea, conducând cu atenție. Ningea în continuare, dar nu la fel de tare cum ninsese mai devreme, în după-amiaza aceea. Trebuia să treacă pe-acasă și să facă un duș. Trebuia să-și schimbe și hainele. O să aibă grijă ca Stephanie să primească mesajul pe care amica ei de la agenția imobiliară i-l lăsase. Apoi o să-și ceară scuze, o să-i spună cât de rău îi pare că fusese așa un... un fraier, apoi o s-o roage să vină la muncă a doua zi. Îndată ce-și puse la punct planul, se simți din nou eliberat. La naiba, poate chiar o să le invite pe Stephanie și pe fete la un film. Rulau o grămadă de filme la care puteau merge și copiii în perioada sărbătorilor de Crăciun. Poate că ar trebui să-i ia cu el și pe băieții lui Megan. O familie mare și fericită.

Scutură din cap, continuând să conducă prudent pe drumul acoperit cu sare. *O familie mare și fericită!* Nu-i venea să creadă că-i trecuse prin minte un astfel de gând! „Ce naiba se întâmplă cu mine?“ Probabil că i se trăgea de la sărbători. Poate că anul ăsta ar fi trebuit să se bucure de sosirea lor. Atâta doar că era teribil de greu fără Shannon. Când membrii familiei lui se adunau,

lipsa ei era atât de evidentă, era clar că o verigă lipsea. Shannon era prima nepoată, atât pentru bunici, cât și pentru unchi și mătuși. Fusese prima în toate. Și, din păcate, fusese și prima care murise.

Ochii lui Patrick se umplură de lacrimi, încețoșând imaginea drumului care șerpuia în fața lui. „La naiba!" Voia să fie fericit; nu avea nevoie de toată durerea asta care însoțea fericirea. Conștient că nu se poate altfel, Patrick se gândi că mereu va fi unchiul cuiva și prietenul unui prieten. Nu i se potrivea statutul de tată. Al nici unui copil. Dacă-l întrebai, nu putea face diferența dintre un scutec și un biberon. Mă rog, putea, dar nu era ceva ce și-ar fi dorit să aibă zi de zi. Asta era tot. Sau mai era ceva? Iar el era mult prea speriat ca să facă pasul acesta?

capitolul 9

Mulțimea se adunase zgribulită în mijlocul complexului Maximum Glide. Sute de oameni ieșiseră în ger, ca să asiste la aprinderea luminițelor din pomul de Crăciun. Un brad imens, de vreo cincisprezece metri, fusese așezat în fața clădirii de birouri, zona cea mai populată în timpul zilei. Lecțiile de schi erau programate în clădirea din dreapta copacului uriaș. În stânga, copiii mici puteau fi lăsați în grija personalului specializat de la *Bunnies and Babies*[1], pusă la dispoziție de stațiunea turistică. În partea de nord, se afla The Lodge, unde se puteau lua micul dejun și prânzul. Sau, ca variantă, se putea sta lângă șemineul în care focul părea că nu se stinge niciodată, pentru câteva momente de relaxare. În partea de sud, se aflau telescaunele care îi duceau pe cei aflați în vacanță spre celelalte patruzeci și șase de telescaune ce împânzeau muntele.

În seara asta, locul părea desprins dintr-un roman de Charles Dickens. Fulgii de zăpadă se învârteau prin aerul rece al serii, asemenea unor balerine delicate. De o parte și de alta a străzii principale, atârnau lampadare ce luminau noaptea cu becurile lor de culoare roșu aprins. Magazinele erau deschise, decorate frumos cu luminițe în toate culorile și cu brăduți de Crăciun împodobiți cu cele mai alese ornamente specifice sezonului. Mireasma cidrului se combina cu mirosul dulce al lemnului care ardea.

Stephanie își ținea fiicele de mână, în timp ce străbăteau împreună sătucul îmbrăcat de sărbătoare de la Maximum

[1] Iepurași și bebeluși

Glide. Melanie mergea alături de ele. Toate patru tăceau, în timp ce admirau vrăjite imaginile desprinse parcă dintr-o poveste. Așa cum era de așteptat, Amanda fu prima care sparse tăcerea.

–Mami, ăsta e cel mai frumos loc din lume! Nu vreau să mai plecăm de-aici niciodată. Pun pariu că, atunci când Moș Crăciun va trece pe-aici, nici el nu va mai vrea să plece, nu-i așa?

Izbucniră toate în râs.

–Sunt sigură că n-o să mai vrea să plece, însă are multe locuri de vizitat în lumea asta. Dar tot cred că o să-l doară puțin sufletul când va trebui să părăsească locul ăsta, zise Stephanie în timp ce-și continuau plimbarea de-a lungul străzii principale, admirând vitrinele viu decorate și oamenii îmbrăcați în cele mai călduroase și mai colorate haine de iarnă.

E într-adevăr minunat, se gândi Stephanie. Ar fi la fel de frumos și în varianta sa naturală. Fără lumini, fără decorațiuni extravagante, doar copacii înalți răspândind miros de conifer, împodobiți doar de fulgii de zăpadă care cădeau încontinuu.

„Da, își zise ea, ar fi la fel de frumos."

–La ce oră se aprind luminițele? întrebă Ashley, plină de entuziasm. Abia aștept. Știu că-i doar un pom, dar e atât de mare!

Stephanie și Melanie se priviră peste capetele celor două fetițe, protejate de căciuli călduroase și izbucniră în râs.

–La ora șapte fix. Și mai sunt doar zece minute până atunci, așa că am face bine să ne grăbim, ca să ajungem cât mai aproape posibil. Nu vreau să ratați nici un detaliu.

–Nici noi nu vrem așa ceva, mami. Nu-i așa, Ashley? zise Amanda, alintându-se.

–*Așa-i*, Amanda. Știi ce dorință o să-mi pun când se vor aprinde luminițele? întrebă Ashley pe un ton ferm.

–N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Stephanie. De ce nu ne spui tu?

–O să-mi doresc ca Amanda să nu mai spună tot timpul „nu-i așa, mami?“, „nu-i așa, Ashley?“, „nu-i așa, Melanie?“.

Stephanie aruncă o privire spre Melanie care abia se mai abținea să nu râdă. Pe de altă parte, Amanda părea pe punctul de a izbucni în plâns.

–E-n regulă, scumpo. Sora ta face ceea ce fac de obicei surorile mai mari.

Stephanie se jucă în treacăt cu ciucurele imens care trona pe vârful căciulii fetiței, sperând că nu se aflau pe punctul declanșării unui război verbal între cele două fiice ale sale.

–Moș Crăciun nu îmi spune ce să zic, nu-i așa, mami? întrebă Amanda cu vocea ei care anunța că se află pe punctul de a izbucni în plâns.

–Bineînțeles că nu. Tu ești singura în măsură să decidă ce cuvinte ies din gurița ta dulce. Uitați-vă...

Stephanie arătă spre pomul aflat la câțiva metri în fața lor.

–... sunt pe cale să aprindă luminițele. Haideți, să ne grăbim. Fără să mai adauge nici una vreun cuvânt, cele patru își croiră drum prin mulțimea de oameni înghesuiți în jurul pomului de Crăciun. Reușiră să găsească un loc liber la vreo doi metri de brad. Stephanie se gândi că mai aproape de-atât nu ar fi putut ajunge, fără să riște să calce în picioare degete, cărucioare și, privind în jos, cea mai mare cizmă pe care o văzuse vreodată în viața ei. Ochii ei se ridicară ușor spre gamba acoperită de cizmă, apoi spre genunchi, și mai sus, spre coapsă. Oare de ce i se părea cunoscută imaginea asta? Înainte să apuce

să reacționeze, purtătorul cizmei o smulse pe Amanda din strânsoarea mâinii ei și o ridică sus, pe umerii lui lați. *Patrick!*

–Dacă mă urmați, vă duc în cel mai bun loc din care se poate privi pomul, zise el.

Stephanie era pe punctul de a-i spune să-și vadă de treaba lui, când Melanie îi făcu semn din cap să se abțină, arătând spre fete. Erau atât de entuziasmate, încât scânteile din ochii lor ar fi putut lumina jumătate din pomul uriaș. Murmură un „OK" și îl urmă îndeaproape pe Patrick, ținând-o pe Ashley, ca într-un sendviș, între ea și Melanie.

Patrick le conduse prin mulțime fără să dea prea multe coate în jurul lui. Pe partea cealaltă a străzii, Stephanie zări cu coada ochiului o nacelă autoridicătoare, sau, cum o mai numeau unii, macaraua culegătorilor de cireșe. Nu se putu abține să nu zâmbească. Aruncă o privire în urma ei, spre Melanie, care zâmbea cu gura până la urechi. Ashley nu scosese nici un cuvânt din momentul în care Patrick își făcuse apariția și o urcase pe Amanda pe umerii săi. E adevărat că nici nu prea putea fi auzită peste strigătele de entuziasm ale oamenilor adunați în centrul complexului.

–Haideți să ne grăbim, avem doar două minute la dispoziție să ne urcăm în chestia asta, zise Patrick.

–Crezi că o se ne țină pe toți? întrebă Stephanie, prevăzătoare. De aproape, mașinăria nu mai părea atât de mare și solidă.

–Sunt sută la sută sigur, garantă Patrick. N-aș risca, dacă n-aș fi sigur.

Oare încerca să insinueze ceva, se întrebă ea, în timp ce Patrick deschidea ușa din sticlă masivă a nacelei. Oare credea că riscase prea mult când o lăsase pe Melanie să ducă fetele pe munte, la schi? Hotărî că, dacă asta

încerca să insinueze, atunci era treaba lui. Nu-l privea pe el cum își crește ea copiii. Își spuse că, dacă ar fi cunoscut-o cu adevărat, ar fi știut că nu și-ar fi pus copiii în pericol pentru nimic în lume. O voce mică din sinea ei îi aminti că exact asta făcuse atunci când se hotărâse să se mărite cu un ticălos care o abuza. „Dar ăsta e un subiect la care o să mă gândesc cu altă ocazie. În seara asta nu vreau decât să mă bucur alături de fetele mele și de Melanie." Având încredere în el că știe ce face, Stephanie îi permise lui Patrick să o urce pe Amanda în nacelă. Ashley nu părea la fel de entuziasmată ca sora ei cu privire la toată aventura asta cu urcatul într-o chestie care semăna cu o găleată mică.

–Mami, suntem în siguranță? întrebă ea.

–Absolut, îi răspunse Stephanie pe cel mai liniștitor ton de care era în stare.

–Păi, bine atunci, zise Ashley lăsându-l pe Patrick s-o urce în lift. Patrick o așeză pe Ashley lângă Amanda, pe un scaun micuț. O apucă pe Stephanie de mână, ajutând-o să se ridice în lift. Ea simți un fior străbătându-i brațul, ca un curent electric, cât el îi ținu mâna pentru câteva secunde mai mult decât era cazul. Se așeză în spatele fetelor, în timp ce Melanie se urcă și ea alături de ele. După ce se așezară toate, în siguranță, Patrick le spuse:

–O să pun chestia asta în mișcare. Va fi sus în câteva secunde. Încercați să nu săriți prea tare, bine? zise Patrick.

–N-o să te uiți la luminițe cu noi? întrebă Amanda.

–O să privesc de jos, puștoaico. Acum dă-mi voie să închid ușa și să vă urc, domnițelor, în aer, zise Patrick. Îi zâmbi ușor lui Stephanie înainte de a închide ușa. Ea se întrebă dacă asta era modalitatea lui de a se revanșa pentru felul în care se purtase cu ea în ziua aceea,

la Snow Zone. Nu era sigură, dar, de dragul fetelor, nu avea de gând să deschidă discuția. Avea destul timp mai târziu să se gândească la chestia asta și să recapituleze evenimentele zilei.

–Ah, mami, e super tare, strigă Amanda.

–Bine, hai să vedem, zise Stephanie. În câteva secunde, imensul brad se aprinse... exact ca pomul de Crăciun din Centrul Rockefeller[1]!

Sute de luminițe roșii, verzi, albastre și albe erau agățate de crengile copacului, iluminând zona din jurul bradului. De undeva se auziră bătăile unei tobe, apoi o stea argintie imensă se aprinse, completând ceremonia.

–Uau, făcu Ashley. Se vede atât de bine de-aici, de sus.

–Nici măcar nu mi-e frică, nu-i așa, mami? o informă Amanda.

–Vezi, iar vorbește așa! punctă Ashley.

–Fetelor, acum nu-i momentul. Haideți să ne bucurăm de luminițe, înainte ca Patrick să ne dea jos de-aici. Câteva minute mai târziu, Patrick coborî liftul înapoi. Când se opri din mișcare, Patrick ieși din cabina de comandă, deschise ușa și le ajută să iasă în aerul rece.

–A fost super tare, mulțumesc, zise Ashley.

–Mda, chiar așa fost. Mami crede la fel, nu-i așa?

–Amanda, a fost minunat, îi răspunse Stephanie. Acum, fetelor, ce aveți de spus domnului O'Brien? Pe un ton jucăuș, Amanda răspunse:

–Că mai vrem o dată. Izbucniră toți în râs, inclusiv Stephanie.

---

[1] Complex arhitectural din centrul Manhattanului destinat afacerilor, dar și divertismentului. Complexul este format din 19 edificii ce ocupă în total mai bine de 9 hectare. Este și sediul unei mari părți a platourilor televiziunii naționale, dar și al multor societăți internaționale.

–Nu la asta m-am referit, zise ea, după ce se mai gândi puțin.

Fetele ei cunoșteau bunele maniere. Se pare că în seara asta le lăsaseră acasă.

–Mulțumesc, domnule O'Brien. A fost foarte drăguț din partea ta să te gândești la noi, zise Ashley pe cel mai dulce și respectuos ton cu putință. Adulții izbucniră din nou în râs.

–Cu mare plăcere. Bradul ăsta îți taie într-adevăr răsuflarea, nu-i așa? zise Patrick privind în sus la curcubeul de culori ce strălucea în crengile pomului de Crăciun.

–Vrei să vii cu noi la Burger King? îl întrebă Amanda. N-am mâncat azi la prânz pentru că am fost ocupate cu puii de cățel. Văd stele verzi de foame și mama ne-a promis că putem mânca înghețată de ciocolată, drept răsplată că n-am vorbit azi în drum spre casă. Dacă ar fi existat vreo prăpastie imensă undeva prin apropiere, Stephanie și-ar fi dorit să intre în ea atunci și acolo. Era pe punctul de a-i ține o predică Amandei despre ce înseamnă să ai bune maniere. Realiza că fiica ei avea doar șapte ani, dar trebuia să învețe mai devreme sau mai târziu, așa că ar putea la fel de bine să o facă acum, înainte de a o umili de tot pe Stephanie.

Pentru prima oară însă, Patrick salvă situația.

–Mi-ar plăcea, dar trebuie să trec pe la Claude să văd ce fac cățelușii.

–Ah, vreau și eu să vin cu tine, sări Ashley. Mi-am făcut atâtea griji pentru ei! Mami, pot să merg și eu cu Patrick? Te rog? Stephanie nu avea idee ce le apucase pe fetele ei, dar avea de gând să aibă o discuție cu ele cât de curând.

–Nu, nu ai voie. Și, te rog să nu crezi că domnul O'Brien trebuie să te invite acolo doar pentru că ai tu chef să mergi. E foarte nepoliticos din partea ta.

–Uite cum facem, dacă e de acord și mama voastră, le spuse Patrick fetelor. Imediat ce plec de la Claude, o sun pe mami și vă transmit un raport despre cățeluși.

Patrick se uită spre Stephanie, îi aruncă un zâmbet ucigător, iar inima ei se înmuie, dar numai pentru o secundă. Își aminti imediat cât de urâcios fusese cu ea în după-amiaza aceea.

–O să mă mai gândesc. Cu siguranță, o să am destul timp la dispoziție ca s-o fac, zise Stephanie, privind direct spre Patrick.

Patrick se uită în jos, spre cizmele lui maronii.

–Referitor la ce am zis azi...

–Ce-i făcut e bun făcut, domnule O'Brien. Mulțumesc pentru raportul despre cățeluși. Mă poți suna îndată ce afli ceva despre ei. Și, acestea fiind spuse, Stephanie le luă pe ambele fete de mână și se îndepărtară de Patrick, de promisiunile lui și de orice altceva mai avea de spus.

capitolul 10

Două săptămâni mai târziu...

–Păi, din punctul meu de vedere, îți e dator măcar cu puțină loialitate. Adică te-ai spetit doi ani muncind în locul ăsta și cu ce te-ai ales? Dată afară în timpul sărbătorilor? Melanie luă o gură de cafea din ceașcă.

–Eu, una, tot sunt de părere că ar fi trebuit să le spui lui Max și lui Grace, în seara când s-au aprins luminile din pomul de Crăciun.

–Da, știu. E rău, dar asta-i situația. N-am vrut să le stric seara. O să fiu bine atâta timp cât nu cade învoiala pe care am făcut-o cu proprietarul casei. Eu am completat deja formularele; acum avansul meu se află la agent și am semnat angajamentul conform căruia banii vor ajunge la proprietar, după îndeplinirea tuturor condițiilor de vânzare-cumpărare; nu mai am nimic de făcut decât să aștept răspunsul băncii. Și știi cum sunt băncile. Nu se grăbesc. Jessica zicea că, dacă am noroc, până la sfârșitul anului sunt mutată în casă nouă, dar sinceră să fiu nu văd să se întâmple așa ceva. Cel puțin nu acum, în prag de sărbătoare. Stephanie și Melanie tocmai conduseseră fetele la autobuzul care le ducea spre școală. De când Stephanie intrase în concediu fără plată, cele două femei petrecuseră aproape fiecare zi împreună. Măcar exista o parte bună în toată povestea asta cu concedierea ei – prietenia din ce în ce mai strânsă cu Melanie.

Duseseră fetele la film de vreo două ori, pe la McDonald's trecuseră de trei ori și într-o seară fuseseră la o pizzerie nou deschisă în oraș, numită Izzy's. Melanie

a vrut să le ducă pe fete să vadă o scenetă în Denver, dar Stephanie chiar nu avea cum să-și permită costul biletelor. Melanie se oferise să suporte cheltuielile, dar Stephanie, care habar nu avea de situația financiară a lui Melanie, o refuzase, spunând că era prea mult. Plănuiseră, în schimb, să meargă toate patru să vadă *Colindă de Crăciun*, la liceul din Placerville. Intrarea era liberă pentru toată lumea, iar Stephanie era sigură că fetele se vor distra de minune. Se îndrăgostiseră de tot ce însemna spectacol live, încă de când Grace le dusese să vadă *Spărgătorul de nuci*, la liceul Eagle Valley.

–Știu că abia aștepți să scapi de locul ăsta strâmt, dar cred că mie-mi va lipsi, odată ce tu și fetele vă veți muta, zise Melanie uitându-se în jurul său, la apartamentul cu trei cămăruțe minuscule.

–Atunci ar trebui să-i rogi pe-ai tăi să ți-l închirieze, o tachină Stephanie. Sunt sigură că o să-ți ceară o chirie decentă. Nu spun că nu au procedat la fel și cu mine. Nu am vrut să insinuez ceva de genul ăsta. Știu prea bine cam cât ar putea scoate din locul ăsta, dacă ar fi să-l închirieze în regim de vacanță.

–Nu prea văd să se întâmple așa ceva. Lor chiar le-a făcut plăcere să vă găzduiască, pe tine și pe fete. Nu cred că locul ăsta a arătat vreodată mai cald și mai primitor ca acum.

Stephanie făcuse tot posibilul să transforme locul acela mic și înghesuit într-un cămin. Vopsise pereții într-o nuanță caldă, de culoarea untului, și cususe draperii cu care acoperise fereastra imensă din sufragerie. Pierduse două weekenduri înlocuind gresia din baie – singura baie din apartament. Fusese foarte mândră de munca ei. Mersese la un curs care te învăța cum să pui gresie, oferit de magazinul din apropiere, și descoperise cu ocazia asta că nu-i mare lucru. Împrumutase uneltele de la Max. Gresia

care îi plăcea ei era vândută la reducere, așa că, după ce obținuse permisiunea proprietarilor – care, de altfel, îi dăduseră mână liberă în ceea ce privește apartamentul –, Stephanie se apucase de treabă. Oamenii îi spuseseră să se simtă ca acasă acolo și asta și făcuse.

Bucătăria era cât un dulap, dar Stephanie își lăsase amprenta și acolo. Lipise un tapet cu fluturași miniaturali pe singurul perete din acest spațiu, apoi cumpărase un set de cutiuțe galbene la un preț de nimic, dintr-un magazin din apropiere, la care adăugase o perdeluță transparentă, tot de culoare galbenă, pe care o agățase la fereastra de deasupra chiuvetei. Găsise masa în apartament, când se mutase. Între timp, Stephanie aflase că fusese un cadou oferit cu mulți ani în urmă mamei lui Melanie, de către tatăl acesteia, cu ocazia aniversării a zece ani de căsătorie. Lemn solid de arțar, la care se adăugau patru scaune asortate. Lustruise bine lemnul de culoarea mierii, până când acesta devenise lucios, apoi cumpărase pernuțe galbene pentru scaune și fețe de masă de aceeași culoare. Arăta ca un cămin, exact cum zicea și Melanie.

Stephanie ezitase să împodobească bradul anul acesta, sperând că, poate printr-o minune, va intra în posesia noii case și își vor petrece Crăciunul acolo. Dar, cum nu le spusese fetelor nimic despre casă, trebuise oricum să decoreze brăduțul artificial pe care-l cumpărase în primul an când se mutaseră acolo. În apartament nu intrau mai multe lucruri decât erau deja, dar Stephanie, împreună cu fetele, decorase fiecare centimetru din el. Agățaseră floricele de porumb și coacăze pe sfori și le legaseră de draperia din sufragerie. Coșulețe cu conuri de brad pe care le adunaseră împreună ocupau toate suprafețele disponibile. Amanda decupase steluțe și pomi de Crăciun din hârtie roșie și verde, și le lipise peste tot pe pereți. Ca să nu se lase mai prejos, Ashley folosise toată folia

de aluminiu din casă pentru a face îngeri, pe care îi lipise apoi de tavan. Munciseră o grămadă, dar se distraseră de minune împreună. Iar acum, micuțul lor apartament strălucea și era plin de lumină, gata de sărbători.

Stephanie le cumpărase ambelor fete telefoane mobile, deși erau achiziții scumpe și nu se încadrau în bugetul rezervat pentru Crăciun. Însă ținând cont de cele câteva ore de groază petrecute în Vinerea Neagră, decizia ei fusese definitivă. Le cumpărase cartele cu un număr limitat de minute și le explicase fetelor că trebuie să-și folosească telefoanele numai în caz de urgență. Nu se gândise însă că lucrurile vor lua întorsătura pe care o luaseră în cele din urmă, cel puțin nu în cazul lui Ashley. Începuse să vorbească la telefon cu prietenele de la școală. Stephanie știa că ea voia să fie în rând cu restul colegilor săi de clasă la capitolul mesaje și convorbiri telefonice. Când Grace și Max o întrebaseră ce să le ia fetelor de Crăciun, Stephanie le spusese să le cumpere minute pe cartelele telefonice.

–Mulțumesc, ne place foarte mult locul ăsta, atâta doar că nu-i de ajuns de mare. Știi cum e când trei fete împart baia? o tachină Stephanie.

–Am văzut cu ochii mei cum este, o informă Melanie.

–Da, te cred. Am noroc că sunt încă mici. Îți imaginezi cum ar fi fost dacă erau adolescente?

Melanie râse.

–Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Au mai stat de vorbă câteva minute. În timp ce Melanie se pregătea să plece, sună telefonul. Stephanie spera că fetele n-au pățit nimic. Încă nu se simțea sută la sută în largul ei când nu le avea în preajmă. Ridică degetul arătător spre Melanie, cerându-i s-o aștepte un minut. Melanie se opri lângă ușa de la intrare.

–Alo, răspunse Stephanie, iar în voce i se simțea un pic de teamă. Jessica! Ce mă bucur să te aud! Stephanie

făcu o pauză, apoi clătină din cap la către Jessica, deși, evident, aceasta nu putea să o vadă. De parcă s-ar fi mișcat cu încetinitorul, se așeză pe scaunul din bucătărie. Nu se poate, strigă ea plină de vehemență. Nu înțeleg, zise ea din nou, cu vocea plină de dezamăgire. Da, bineînțeles. Nu știu ce să zic decât că pur și simplu nu e adevărat. Te sun puțin mai încolo, zise Stephanie, închise și aruncă telefonul pe masă.

Melanie traversă sufrageria mică și se întoarse în bucătărie. Se așeză pe un scaunul din care tocmai se ridicase.

–Nu arăți prea fericită. Fetele sunt bine?

–Sper că da. M-a sunat Jessica Rollins. Mi-a zis că tocmai a discutat cu cei de la bancă.

Ochii i se umplură cu lacrimi.

–Mi-au respins cererea de împrumut.

Melanie se întinse peste masă atingându-i ușor mâna lui Stephanie.

–Cum e posibil? Jessica ți-a zis că partea cea mai grea a trecut. Credeam că deja ți-au aprobat împrumutul, că a rămas doar să semnezi actele finale. Melanie părea la fel de nedumerită ca și Stephanie. Au dat vreo explicație? Ți-a zis Jessica ce s-a întâmplat de s-au răzgândit?

Șocată, Stephanie scutură din cap.

–Jessica zice că banca nu le acordă împrumuturi șomerilor.

capitolul 11

–Șomeri? Despre ce vorbește? Tu nu ești șomeră, zise Melanie din nou, de parcă, dacă ar fi repetat, i-ar fi convins pe Jessica și pe angajații băncii. Nu știu de unde au obținut informația asta, dar ai face bine să afli cât mai repede.

Secătuită de toată energia, Stephanie se ridică de pe scaun și se sprijini de chiuvetă, privind pe fereastra care dădea spre drumul șerpuitor din fața apartamentului ei. Își drese glasul și își șterse lacrimile cu un șervețel.

–Știu de unde au obținut informația. Este evident.

–Crezi că Patrick e în spatele poveștii ăsteia? întrebă Melanie, dând glas gândurilor lui Stephanie.

Aceasta se întoarse spre ea.

–Cine altcineva ar fi atât de josnic să facă una ca asta? Cred că e încă supărat pe mine că nu le-am lăsat pe fete să-l însoțească atunci la Claude, să vadă cățelușii.

–Nu cred că-i atât de răzbunător sau de imatur. Știu că nu e cel mai elegant tip din lume, dar chiar nu cred că s-ar coborî în halul ăsta.

Stephanie își suflă nasul în șervetul cu care își ștersese lacrimile, fără să-i pese că se chinuise o noapte întreagă, când nu putea să adoarmă, să brodeze fluturași pe el.

–Tu nu înțelegi, Melanie. Tipul ăsta chiar are ceva cu mine. Crede că femeile ca mine nu sunt altceva decât gunoaie. Știu ce vorbesc, crede-mă.

–Mă rog, eu nu cred pe nimeni care îmi spune „crede-mă", dar pot să te asigur de un lucru: indiferent ce definiție dai tu cuvântului „gunoi" și înțelegi tu prin „femei ca mine", eu, una, sunt onorată să-ți fiu alături,

Stephanie Casolino-Marshall. Ești o femeie care muncește din greu, care nu-și dorește altceva decât ca fiicele ei să aibă o viață mai bună decât ai avut tu. Ești o mamă grijulie, darnică și iubitoare, ești o prietenă extraordinară. Știu că n-o să-ți placă ce-o să-ți spun, dar asta e, n-am ce-ți face, o s-asculți ce am de zis. O să-l sun chiar eu pe Max. Comportamentul ăsta pueril al managerului pe care l-a angajat – și încă „pueril“ e un eufemism în cazul ăsta – trebuie să înceteze.

Melanie se întinse după telefonul de pe masă. Stephanie își puse mâna peste a lui Melanie.

–Chiar nu vreau să-i suni pe Max și Grace. Ar părea că profit de prietenia mea cu ei. Îți mulțumesc pentru toate cuvintele frumoase pe care mi le-ai spus. Ești o prietenă bună, știi asta, nu?

–Da, știu asta, și-ți mulțumesc. Dar prietenii nu stau cu mâinile în sân, fără să facă nimic atunci când prietenii lor cei mai buni iau șuturi în fund când deja sunt căzuți la pământ. Melanie ridică o mână în sus, ca pentru a opri orice alt comentariu venit din partea lui Stephanie. Du-te, fă-ți un duș, spală-ți părul și machiază-te. Nu că ai avea nevoie de farduri, cu tenul ăla de piersică pe care-l ai, dar, oricum, machiază-te. Apoi când ești gata, scoate costumul ăla negru din străfundurile dulapului. Ăla pe care l-ai purtat când ai depus cererea de credit. Nu, de fapt, dacă mă gândesc mai bine, uită de ăla. Pune pe tine cei mai strâmți și mai sexy blugi pe care-i ai și combină-i cu puloverul ăla roșu pe care ți l-am făcut cadou. Melanie nu se mai oprea. Să nu te aud că ai ceva de comentat, pentru că oricum nu te ascult. Hai, bagă-te sub duș. Ai o oră la dispoziție de devii o bombă sexy.

–Bombă sexy? Asta-i o noutate, bombăni Stephanie.

–Da, chiar așa e. Și asta pentru că tocmai am inventat-o. E a mea, un original sută la sută, așa că nu cred

că am să te las să îți atragi meritele pentru ea. Acum treci sub duș sau te arunc eu acolo, cu mâna mea.

–Nu știu dacă-mi place varianta asta a ta. Să faci așa pe șefa cu mine.

–Dacă nu te miști și te bagi sub duș, îți arăt eu ție ce înseamnă să fac pe șefa. Acum, *hai* și nu vreau să înțelegi altceva. Acum! Nu uita, ai exact o oră la dispoziție.

Melanie întinse brațul săgeată, arătând în direcția băii.

–Bine, bine, rosti Stephanie pe un ton plângăcios, înainte de a încuia ușa băii în urma ei.

Melanie așteptă până auzi dușul, înainte să pună mâna pe telefon. Știa că era în joc mândria lui Stephanie, dar chiar nu-i mai păsa. Îi păsa doar de faptul că cineva îi spulberase visul unei prietene dragi ei. Dacă o făcuse intenționat sau nu, asta deja nu mai conta. Conta doar că Stephanie muncise din greu, mai mult decât orice altă persoană pe care ea o cunoștea, pentru a economisi câteva mii de dolari ca să plătească avansul pentru casa ei și a copiilor săi. În lumea de azi, în care toți sunt dați pe repede înainte și singura regulă valabilă este „oferă sau mă servesc singur", Stephanie era o specie pe cale de dispariție. Și ceea ce pentru Stephanie era o sumă imensă, pentru Melanie, care avea mai mult decât era nevoie pentru a face o diferență pe lumea asta, era un chilipir. Pentru prima oară în cei douăzeci și patru de ani ai săi, Melanie simți că se află pusă în fața unei șanse de a face ceva cu adevărat special pentru oamenii pe care îi iubea; era un cadou pe care și-l făcea sieși și nu invers. Formă *69 pe telefonul lui Stephanie, pentru a afla care fusese ultimul număr utilizat. Îl scrise pe o plăcuță magnetică lipită de ușa frigiderului.

–Cu Jessica Rollins, vă rog, zise ea, când la celălalt capăt al telefonului se auzi vocea unei tinere femei. Și, vă rog, spuneți-i că este o chestiune de viață și de moarte.

–Oh, Doamne, exclamă fata, o să mă ocup chiar eu de asta, imediat.

Melanie se gândi că fata merita o mărire de salariu.

–Mulțumesc, spuse ea.

În câteva secunde, Melanie era pusă în legătură cu Jessica Rollins. Îi spuse pe scurt de ce și când avea nevoie. Femeia se arătă mai mult decât amabilă, fiind gata să sară peste câteva etape pentru a o ajuta să ajungă în punctul în care dorea ea. După ce terminară de plănuit ce aveau de făcut, Melanie închise și formă numărul de la biroul din Maximum Glide.

Îi răspunse o voce pe care nu o recunoscu.

Melanie nu știa dacă era vocea unui bărbat sau a unei femei.

–Cu domnul Edward Patrick Joseph O'Brien, vă rog. Spuneți-i că este o chestiune de viață și moarte.

Lui Melanie începuse să-i placă noul rol în care intrase, acela de deține controlul. Două secunde mai târziu, bărbatul veni la telefon.

–Aici, Patrick.

Melanie își dădu ochii peste cap. Era sigură că tipul făcea pe prostul intenționat.

–Patrick, sunt eu, Melanie, avem o problemă.

Răutăcioasă, așteptă câteva secunde înainte de a continua. Lasă să-l fiarbă puțin în suc propriu.

–E vorba de Stephanie sau de fete? întrebă el. Ea hotărî să fie și mai răutăcioasă.

–E vorba de toate.

–Spune-mi unde sunt și voi fi acolo în câteva minute, spuse el neliniștit.

Din nou, îl lăsă să-și muște degetele. Știa că era rea cu el, dar era felul ei de a-l face să plătească pentru că o trimisese pe Stephanie în concediu fără plată.

–Melanie, spune-mi ce se întâmplă. Te rog! Strigase la ea atât de tare, încât trebui să țină telefonul departe de ureche.

–Vreau să mă asculți și nu vreau să mă întrerupi. M-ai înțeles? Îl auzi oftând exasperat la celălalt capăt al firului.

–Bine. Te ascult.

Melanie îi spuse pe scurt de ce anume și când avea nevoie. El căzu de acord cu ea, la fel de repede ca și Jessica Rollins. „Poate că până la urmă designul grafic nu este punctul meu forte." Treizeci de minute mai târziu, Stephanie era proaspătă, îmbrăcată și arăta senzațional.

–Acum vreau să te urci la mine în mașină. Ieșim în oraș să mâncăm.

–Melanie, știu că vrei să mă înveselești și, crede-mă, chiar apreciez asta, dar trebuie să fiu aici când ajung fetele acasă.

Aruncă o privire spre ceas.

–O să fie aici peste două ore. Nu văd cum am putea ieși în oraș să mâncăm și să ne simțim bine într-o pauză atât de scurtă.

–Ce, am zis eu cumva că mergem să ne simțim bine? Hmm, nu cred să fi zis așa ceva. Și-acum hai.

–Păi, sper că îți dai seama că mă simt ca o idioată îmbrăcată așa, la patru ace, doar ca să iau prânzul. Mai ales că va trebui să mergem la un fast-food, pentru că numai pentru așa ceva am timp. Și n-am de gând să accept un refuz, doar sunt fetele la mijloc, zise Stephanie pe un ton hotărât.

–Am aranjat ca mama să fie aici când ajung ele acasă. În realitate, nu aranjase nimic, dar intenționa să o facă. Ți-ai dat cu mult prea mult fard pe obraji. Du-te și mai șterge din el. Arăți ca Ronald McDonald.

–*Chiar* nu îmi place versiunea asta a ta.

–Nasol. Du-te și șterge-ți obrajii. Acum.

Stephanie făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre baie. Melanie o sună pe mama ei și îi explică situația. Aceasta fu bucuroasă s-o ajute. Îi spuse că le va aștepta pe fete în stația de autobuz, iar de-acolo, avea să le ducă la Chuck E. Cheese, dacă și Stephanie era de acord cu ideea asta. Melanie o asigură că nu o va deranja, dar îi aminti mamei ei să-și ia telefonul cu ea, pentru că știa că Stephanie o să vrea să sune și să verifice dacă fetele sunt bine. Imediat ce Melanie închise telefonul, Stephanie ieși din baie.

–Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că pui ceva la cale. Dar azi cel puțin nu prea pot pune lucrurile cap la cap. Așa că hai să luăm prânzul și să ne distrăm, înainte ca fetele să ajungă acasă. Cred că o să ne prindă bine. Putem să comandăm junk food.

–Da, chiar asta o să facem îndată ce-ți miști fundul în mașină. Melanie aproape că o dădu afară pe ușă. Doar ți-am zis că am vorbit cu mama să fie aici în cazul în care întârziem puțin. Va trebui să ai încredere în mine.

–Adică vrei să am încredere în cineva care spune că nu are încredere în oamenii care spun „crede-mă"?

–Am spus eu așa ceva? întrebă Melanie, în timp ce urcau în mașina ei, marca Lincoln Navigator.

–Da, ai spus.

–Bine, atunci îți spun acum că trebuie să ai încredere în mine. Nu trebuie să mă placi, trebuie doar să ai încredere în mine.

Stephanie inspiră adânc.

–Dă drumul la căldură, înghet aici. Chiar aș vrea să-mi zici ce se întâmplă. Nu-mi plac surprizele.

–Ghinion, comentă Melanie în timp ce conducea pe drumul șerpuitor, flancat de brazi imenși, acoperiți cu un strat gros de zăpadă.

Imaginea asta îi amintea mereu cât de frumos poate fi Colorado. Douăzeci de minute mai târziu, parcau în complexul Maximum Glide. Stephanie arăta de parcă era gata să o ia la bătaie.

–Ce căutăm aici? Ăsta e ultimul loc unde aș vrea să mă aflu la ora asta.

–Nasol. Este fix locul unde trebuie să te afli. E cineva aici care vrea să discute cu tine. Și acum, dă-te jos sau te duc pe sus, ca pe un sac de cartofi.

–Nu cred că vreau ca fetele să te vadă așa. Ai putea să le sperii, o tachină Stephanie.

–Da, vezi să nu! Ele mă iubesc indiferent cum sunt, și amândouă știm asta.

–Da, asta așa e.

Porniră să traverseze parcarea.

Zăpada scârțâia sub cizme, dar zgomotul abia se auzea în mulțimea care mișuna pe coasta muntelui. Urmele viforului de săptămâna trecută dispăruseră. În locul lor, soarele strălucea, cerul era albastru ca oul de măcăleandru, iar zăpada albă și curată ca frișca proaspăt bătută. Se grăbiră să intre în clădirea de birouri pentru că, deși era soare, temperaturile erau încă scăzute.

–Luăm prânzul la Patrick în birou. L-am rugat să comande ceva de la The Lodge, îi explică Melanie.

–Nu știu de ce am fost de acord cu toată chestia asta, dar când plecăm, amintește-mi să-ți rup gâtul.

Melanie bătu la ușa lui Patrick, apoi, înainte ca el să aibă șansa de a le răspunde, apăsă pe clanță și intră.

Așa cum îi ceruse, masa era aranjată pentru *două* persoane. Într-o vază, cineva pusese un singur trandafir galben, iar într-o găletușă cu gheață se răcea o sticlă de șampanie Cristal. Stephanie aruncă o privire spre Patrick, apoi se uită iar la prietena ei care părea că se transformase într-o scorpie.

–Spune-mi că nu este ce cred eu că este.

–Nu este, zise Melanie. Poftă bună.

Înainte ca Stephanie să apuce s-o întrebe măcar ce se întâmplă, Melanie ieși repede afară din birou. Stephanie se uită spre masă, văzu trandafirul și șampania.

–Te rog, intră și ia loc. Patrick o invită, apropiindu-se de scaune; erau aduse de la The Lodge.

–Dacă te interesează, nu mă aflu aici din proprie inițiativă. Melanie pare să creadă că asta este... Nu știu ce crede ea, dar hai mai bine să terminăm mai repede.

–Vorbești de parcă ești în drum spre ghilotină.

–Ei, nu cred să fie chiar așa de rău, răspunse ea, apoi se așeză pe scaunul oferit de Patrick. Ce surpriză! Nu știa că era manierat.

–O să-mi zici după ce termin de spus ce vreau să-ți spun. Mi-am permis să-l rog pe Jack să aștepte puțin cu mâncarea. E posibil să nu mai vrei să fii în aceeași cameră cu mine după ce voi termina de vorbit. Ți-aș fi spus asta mai demult dacă aveam curajul să recunosc situația față de mine însumi. Dar mai bine mai târziu decât niciodată, așa că iată-mă.

–Uite ce e, dacă-i vorba de slujba mea, probabil că n-ar fi trebuit să plec așa cum am plecat. Eram doar îngrijorată din cauza Amandei și a lui Ashley, apoi tu ai făcut comentariul ăla despre... mă rog, știi și tu ce ai zis. Am fost jenată și nu voiam decât să plec de-acolo. Așa că dacă ai de gând să-ți ceri scuze, atunci nu-i nici o problemă. Le accept.

–De fapt, asta nu are nici o legătură cu slujba ta. Mai bine zis, nu are nimic de-a face cu locul ăsta. Inspiră adânc, își trecu mâna prin pletele întunecate, după care inspiră iar adânc. Mă trag dintr-o familie foarte numeroasă, irlandeză la origine. Am trei surori mai mici și patru frați mai mari, iar surorile mele au trei băieți și două... ăăă...

o fată. Frații mei au și ei copii, dar povestea asta este despre surorile mele, despre copiii lor și despre mine. Despre cum este de datoria mea să le protejez.

–Buuuun, zise Stephanie, încă neînțelegând unde bătea Patrick.

–Nu mi-e ușor, bine?

–Scuze.

–Acum doi ani, sora mea și soțul acesteia și-au pierdut fiica, pe Shannon.

–Îmi pare rău, Patrick, n-am știut.

Stephanie nu înțelegea nici acum unde voia să ajungă Patrick, dar se calmase, știind că era vorba de familia lui. Era un subiect căruia putea să îi facă față.

–Avea șaptesprezece ani... A avut o boală de sânge extrem de rară, ceva denumit pe scurt PPT. A murit chiar în ziua în care a terminat liceul. De atunci, familia noastră nu a mai fost aceeași. *Eu* nu am mai fost același. E un coșmar pentru sora mea și pentru fiica lor mai mică, Abby. Șocul a durat aproape un an. Eu... Nu-mi iese așa cum voiam.

Patrick întinse mâna după a ei, iar prima reacție a lui Stephanie a fost să și-o retragă, dar când văzu expresia pe care o aveau ochii lui albaștri, se opri. Tristețea îi întunecase fața.

–Mi-am jurat să nu mă las vreodată târât într-o situație în care aș putea să sufăr o pierdere atât de mare ca moartea lui Shannon. Am văzut prin ce a trecut sora mea, prin ce va trece tot restul vieții ei, am văzut că n-am putut lupta pentru a le proteja pe ea și pe nepoata mea cea mare, pe prima nepoată a părinților mei, și am decis că o astfel de viață nu este pentru mine. Dacă nu mă apropii de nimeni, atunci nu voi fi rănit. E un clișeu, știu, dar ăsta e adevărul. Apoi ai apărut tu, cu fetițele tale. Am încercat să nu-mi placă de tine, am încercat să nu-mi placă de fiicele tale,

dar este imposibil. Am încercat să găsesc o cale de a-ți mărturisi asta fără să mă fac de râs și fără să te pun pe fugă. S-a nimerit să am noroc și Melanie m-a sunat azi. Mi-a spus ceea ce eu știam deja, dar nu voiam să recunosc.

–Și de când a devenit Melanie o autoritate pentru toată lumea?

–Are spirit de observație și este deșteaptă. Dă acum dovadă de mai multă inițiativă ca de obicei, dar mă bucur că o face pe seama mea. Ce încerc să îți spun este că am sentimente foarte, foarte puternice pentru tine și fetițele tale. Crezi că ai putea să-mi mai dai o șansă pentru a îndrepta lucrurile?

Era ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă în acea zi. Și mai ales venind de la Patrick. Deci până la urmă chiar exista o inimă care bătea în pieptul acela imens al lui. Stephanie zâmbi.

–Presupun că aș putea, dar cu câteva condiții.

–Orice dorești, fu Patrick de acord și o strânse de mână.

–Orice? întrebă Stephanie.

–Absolut orice, răspunse el, ochii lui cufundându-se într-ai ei, de parcă ar fi fost prima oară când o privea.

–Hai mai întâi să dăm o tură pe pârtiile negre, zise Stephanie, simțindu-se mai ușurată decât fusese vreodată în ultimii ani.

Chiar avea chef să se distreze. Nu-și făcea griji din cauza fetelor, pentru că avea încredere în Melanie, chiar dacă îi spusese că nu are. Azi, Stephanie intenționa să-și petreacă timpul cât mai plăcut cu putință, în compania unui bărbat despre care credea că este cel mai sexy șef în viață. Patrick se ridică, îi ținu scaunul, apoi o luă în brațe.

–Nici măcar nu te-am sărutat.

–Atunci hai să nu mai pierdem nici o secundă, zise Stephanie înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei.

epilog

Ajunul Crăciunului

Se auzi un ciocănit în ușă și fetele se întrecură să răspundă. Melanie trebuia să treacă pe la ele ca să le aducă darurile. De când le anunțase că vine, săreau de colo-colo, fără să-și mai găsească astâmpărul.

–Fetelor, nu uitați de bunele maniere, zise Stephanie.

Fetele se opriră din goana lor și deschiseră ușa.

–Tu nu ești Melanie, zise Amanda.

–Amanda, nu-i frumos! zise Ashley, dându-se la o parte pentru a-l lăsa pe Patrick să intre. Încercăm să o învățăm cum să se poarte, dar cred că o să ne ia ceva timp.

–Eu, unul, încă mai învăț la capitolul ăsta. Unii oameni învață mai greu decât alții, răspunse Patrick.

–Patrick, credeam că e Melanie, zise Stephanie, deși se bucura să-l vadă.

În ultimele două săptămâni, ieșiseră împreună de vreo patru ori. Nu era bărbatul care credea ea că este; era mai mult de-atât. Iubitor, amuzant și bun. Când era vorba de fete, avea o răbdare de sfânt. În viața ei nu fusese atât de fericită.

–Da, că veni vorba de Melanie, m-a sunat și mi-a spus să-ți zic că ajunge mai târziu, avea nu știu ce problemă cu mașina. A zis să-ți dau asta. Patrick scoase din buzunarul gecii de piele un plic gros.

–Ah, cred că e cadoul pe care voia să-l dea fetelor.

–Sunt sigur că asta e. De ce nu-l deschizi? o întrebă Patrick în timp ce se autoinvită să ia loc la măsuța din bucătăria lor mică.

–Păi, nu e pentru mine, zise Stephanie.

Se miră că Melanie nu împachetase frumos cadourile fetelor, mai ales că știa cât de mult le plăceau hârtia lucioasă și fundițele complicate. Dar poate că nu avusese timp pentru așa ceva.

–De fapt, Melanie a zis că este pentru tine *și* pentru fete, deci cred că e în regulă dacă deschizi tu plicul.

Fetele așteptau, agățate deja de Patrick. El o ridică pe Amanda în brațe și o așeză pe genunchiul lui drept, iar pe Ashley, pe genunchiul stâng.

–Hai, mami, deschide-l! zise Amanda.

–Bine, fie, dar aș fi vrut să nu fi... În fine, bine, o să-l deschid.

Stephanie tricotase un pulover și un fular asortat pentru Melanie, iar lui Patrick îi făcuse o căciulă și niște mănuși. Ezitase să se atingă de suma pe care o economisise pentru avans și care îi fusese returnată după ce căzuse povestea cu achiziționarea casei, așa că anul ăsta, darurile de Crăciun din partea ei erau făcute de mână. Desfăcu plicul cu unghia. Scoase din el niște documente oficiale. Le parcurse rapid și se uită spre Patrick care ținea fetele pe genunchi de parcă asta făcuse toată viața lui. Se mai uită o dată la hârtii. Și încă o dată. Apoi, în cele din urmă, înțelese. Darul lui Melanie pentru ea. Lacrimile îi umplură ochii și apoi începură să i se rostogolească pe obraji, în cascade. Abia mai putea vorbi. Avea senzația că visează. Dar era ce era. Nu știa cum fusese posibil, dar cumva, într-un fel, darul lui Melanie pentru ea și pentru fete era actul de proprietate al căsuței din Placerville.

–E cel mai tare cadou pe care l-am primit vreodată, nu-i așa, Patrick? întrebă Amanda.

Izbucniră cu toții în râs, în timp ce fetele îi povesteau mamei lor despre surpriza pe care le-o făcuse Melanie și cum fusese posibilă. Și cum Melanie le spusese că,

pentru prima oară în viața ei, înțelesese câtă bucurie se ascunde în a oferi cuiva un cadou de Crăciun. Și chiar că era o surpriză, o imensă și frumoasă surpriză! Pentru prima dată în viața lor, Stephanie și fetele se vor bucura de propria lor casă, datorită incredibilei generozități a unei prietene iubitoare.